

V Bruseli 21. 12. 2016
COM(2016) 819 final

2016/0412 (COD)

Návrh

NARIADENIE EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY

o vzájomnom uznávaní príkazov na zaistenie a konfiškáciu

{ SWD(2016) 468 final }

{ SWD(2016) 469 final }

DÔVODOVÁ SPRÁVA

1. KONTEXT NÁVRHU

• Dôvody a ciele návrhu

Jedným z hlavných motívov trestnej činnosti je finančný prospech. Zabavením príjmov z trestnej činnosti a zabezpečením, že „zločin sa nevypláca“ preto možno získať veľmi účinný mechanizmus na boj proti trestnej činnosti. Konfiškácia majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti sa zameriava na prevenciu a boj proti trestnej činnosti vrátane organizovanej trestnej činnosti a na kompenzáciu pre obete, pričom poskytuje ďalšie finančné prostriedky, ktoré možno investovať späť do činností v oblasti presadzovania práva alebo iných iniciatív na predchádzanie trestným činom a použiť na kompenzáciu pre obete. Zaistenie a konfiškácia majetku sú takisto dôležitými nástrojmi na boj proti financovaniu terorizmu. Teroristické útoky v Európskej únii a za jej hranicami v rokoch 2015 a 2016 zdôraznili naliehavú potrebu predchádzania terorizmu a boja proti nemu. Výzva, ktorú predstavuje narušanie financovania terorizmu a jeho úzkeho prepojenia so sieťami organizovanej trestnej činnosti, si vyžaduje rozhodné, rýchle a súdržné opatrenia zamerané na modernizáciu príslušných právnych predpisov, zaistenie ich vykonávania a lepšiu spoluprácu medzi členskými a inými štátmi.

Európsky program v oblasti bezpečnosti z 28. apríla 2015¹ zdôrazňuje potrebu opatrení na účinnejšie a komplexnejšie riešenie financovania terorizmu. Jednou z pomenovaných priorít je narušanie sietí organizovanej trestnej činnosti a spôsobov, ktorými sú financované. V tomto kontexte Európsky program v oblasti bezpečnosti zároveň pripisuje strategický význam potrebe zlepšiť vzájomné uznávanie príkazov na zaistenie a konfiškáciu.

Na základe nedávneho prieskumu² sa odhaduje, že čierny trh v Európskej únii generuje približne 110 miliárd EUR, čo predstavuje približne 1 % HDP EÚ v roku 2010. Aj keď sú štatistické údaje dostupné v obmedzenej miere, množstvo peňazí vymožených v rámci EÚ z príjmov z trestnej činnosti však v súčasnosti predstavuje len malú časť: 98,9 % z odhadových príjmov z trestnej činnosti uniká konfiškácii a zostáva k dispozícii páchatelom. Na konfiškovanie majetku z trestnej činnosti vo väčšom rozsahu je potrebný fungujúci režim jeho vymáhania. K tomu patrí aj účinný rámec pre vzájomné uznávanie príkazov na zaistenie a konfiškáciu. Aj keď na úrovni EÚ sa už uplatňujú právne predpisy v oblasti vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu, tieto predpisy sú však nejednotné, neaktuálne a obsahujú medzery, ktoré môžu páchatelia zneužívať. Európska únia uznala dôležitosť konfiškovania majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti. Na základe záverov prijatých Európskou radou v Tampere v roku 1999 sa v období rokov 2001 až 2006 prijali štyri legislatívne nástroje v oblasti zaistenia a konfiškácie, vrátane dvoch nástrojov v oblasti vzájomného uznávania, pričom všetky z nich (resp. niektoré z ich častí) sa uplatňujú dodnes³.

¹ COM(2015)185 final. Pozri aj oznámenie s názvom „Napĺňanie Európskeho programu v oblasti bezpečnosti s cieľom bojovať proti terorizmu a pripraviť pôdu pre účinnú a skutočnú bezpečnostnú úniu“ [KOM(2016) 230 final, s. 13].

² Europol, Vyhľadávanie majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti v EÚ, Prehľad štatistického zisťovania (Survey of Statistical Information) 2010-2014, Hlavné zistenia, s. 4; Pozri tiež správu v rámci projektu Organised Crime Portfolio, 2015, Od ilegálnych trhov smerom k legálnemu podnikaniu: portfólio organizovanej trestnej činnosti v Európe, <http://www.ocportfolio.eu/>.

³ Pozri oddiel 3.3 o právnom rámci EÚ.

Súbežne sa vyvíjali snahy na posilnenie identifikácie a vyhľadávania prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti. Rozhodnutím Rady 2007/845/SVV⁴ sa stanovuje zriaďovanie úradov pre vyhľadávanie majetku vo všetkých členských štátoch.

Po nadobudnutí účinnosti Lisabonskej zmluvy sa konfiškácia stala strategickou prioritou na úrovni EÚ ako účinný nástroj boja proti organizovanej trestnej činnosti. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/42/EÚ stanovuje spoločné minimálne pravidlá zaistovania a konfiškácie prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti v Európskej únii.

V rámci prijímania smernice 2014/42/EÚ Európsky parlament a Rada vo svojom spoločnom vyhlásení vyzvali Komisiu, aby „*pri najbližšej príležitosti predložila legislatívny návrh týkajúci sa vzájomného uznávania príkazov zmrazovania a konfiškácie (...) vzhľadom na potrebu zavedenia komplexného systému zmrazovania a konfiškácie príjmov z trestnej činnosti a nástrojov na jej páchanie v EÚ*“⁵. Táto výzva zaznela opakovane pri rôznych príležitostiach v rámci bilaterálnych kontaktov a stretnutí expertov.

V tomto spoločnom vyhlásení Európsky parlament a Rada takisto vyzvali Komisiu, aby čo najskôr zanalyzovala uskutočniteľnosť, možnosť a prípadné výhody zavedenia spoločných noriem o konfiškácii majetku, ktorá nie je založená na predchádzajúcom odsúdení, a aby pritom zohľadnila rozdiely medzi právnymi tradíciami a systémami členských štátov. Na účely tejto analýzy Komisia zorganizovala stretnutia expertov v septembri a novembri 2016. Komisia predpokladá, že analýza uskutočniteľnosti bude zverejnená v roku 2017.

Vo svojom oznámení z 2. februára 2016 Európskemu parlamentu a Rade o „*akčnom pláne na posilnenie boja proti financovaniu terorizmu*“⁶ Komisia zdôraznila potrebu zaistiť, aby bol páchatelom, ktorí financujú terorizmus, odňatý ich majetok. Komisia sa zaviazala k posilneniu vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu majetku získaného z trestnej činnosti do konca roka 2016. Zdôraznila, že „*hlavným prvkom bezpečnostného rámca je vzájomné uznávanie rozsudkov a justičných rozhodnutí*“.

V októbri 2016 Európsky parlament v kontexte správy, ktorú prezentovala poslankyňa EP Laura Ferrara v súvislosti s bojom proti korupcii, opätovne vyzval Komisiu aby predložila návrh posilnenia vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu⁷.

Súčasná iniciatíva je odpoveďou na zistené nedostatky v súčasných nástrojoch vzájomného uznávania⁸ a na tieto výzvy. Vychádza zo súčasných právnych predpisov EÚ o vzájomnom uznávaní príkazov na zaistenie a konfiškáciu a reaguje na skutočnosť, že členské štáty vyvinuli nové formy zaistenia a konfiškácie majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti. Zohľadňuje aj vývoj na úrovni EÚ vrátane minimálnych štandardov pre príkazy na zaistenie a konfiškáciu, ktoré stanovuje smernica 2014/42/EÚ. Zatiaľ čo smernica zlepšuje možnosti v oblasti zaistenia a konfiškácie majetku na vnútroštátnej úrovni, návrh sa zameriava na

⁴ Rozhodnutie Rady 2007/845/SVV zo 6. decembra 2007 o spolupráci medzi úradmi pre vyhľadávanie majetku v členských štátoch pri vypátraní a identifikácii príjmov trestnej činnosti alebo iného majetku súvisiaceho s trestnou činnosťou (Ú. v. EÚ L 332, 18.12.2007, s. 103).

⁵ Dokument Rady. 7329/1/14 REV 1 ADD 1. Vo svojej záverečnej správe z 11. júna 2013, Osobitný výbor Európskeho parlamentu pre organizovanú trestnú činnosť takisto upozornil na potrebu európskych právnych predpisov, ktorými sa zabezpečí plné uplatňovanie existujúcich nástrojov vzájomného uznávania a okamžitá vykonateľnosť príkazov na konfiškáciu, pozri <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2013-0245+0+DOC+XML+V0//SK>.

⁶ [COM(2016) 50 final, kapitola 1.3.

⁷ Správu poslankyne Ferrarovej schválil Výbor pre občianske slobody, spravodlivosť 7. októbra 2016.

⁸ Pozri oddiel 4 Posúdenie vplyvu.

zlepšenie cezhraničného vykonávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu. Spoločne by oba nástroje mali prispieť k účinnému vymáhaniu majetku v Európskej únii.

- **Súlad s existujúcim právnym rámcom EÚ v tejto oblasti politiky**

Súčasný právny rámec EÚ pozostáva z piatich hlavných nástrojov. Okrem rozhodnutia Rady 2007/845/SVV o vyhľadávaní majetku tento rámec pozostáva z dvoch nástrojov v oblasti vzájomného uznávania a dvoch harmonizačných opatrení. Oba typy nástrojov sú nevyhnutné z hľadiska fungovania režimu vymáhania majetku z trestnej činnosti a navzájom sa dopĺňajú.

Nástroje vzájomného uznávania:

Rámcové rozhodnutie Rady 2003/577/SVV z 22. júla 2003 o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii⁹ a **rámcové rozhodnutie Rady 2006/783/SVV zo 6. októbra 2006** o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na príkazy na konfiškáciu¹⁰ sa zameriavajú na uľahčenie vymáhania majetku v cezhraničných prípadoch.

Obe rámcové rozhodnutia vychádzajú zo zásady vzájomného uznávania a fungujú podobným spôsobom. Pri oboch nástrojoch je potrebné, aby príkazy na zaistenie a konfiškáciu vydané v jednom členskom štáte mohli byť uznané a vykonávané v inom členskom štáte. Príkazy sa spolu s osvedčením odosielajú príslušným orgánom vo vykonávajúcom štáte, ktoré ich musia uznať bez ďalších formálnych náležitostí a prijať opatrenia potrebné na ich výkon.

Vzájomné uznávanie nemožno odmietnuť na základe absencie obojstrannej trestnosti v prípade zoznamu trestných činov, ktoré sa vo vydávajúcom štáte trestajú odňatím slobody v trvaní aspoň troch rokov. V ostatných prípadoch možno uznanie odmietnuť, ak trestný čin, na ktorý sa príkaz na zaistenie alebo konfiškáciu vzťahuje, nie je trestným činom podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu. Rámcové rozhodnutia umožňujú v určitých situáciách aj iné dôvody odmietnutia. Tieto rámcové rozhodnutia nahradí jeden samostatný nástroj - navrhované nariadenie.

Harmonizačné opatrenia:

Rámcovým rozhodnutím 2005/212/SVV z 24. februára 2005 o konfiškácii príjmov, nástrojov a majetku z trestnej činnosti¹¹ sa od všetkých členských štátov vyžaduje, aby zaviedli účinné opatrenia na umožnenie bežnej konfiškácie prostriedkov trestnej činnosti a príjmov z trestnej činnosti v prípade všetkých trestných činov, ktoré sa trestajú ochranným opatrením obmedzujúcim slobodu v trvaní aspoň jedného roka. Zavádzajú sa ním aj ustanovenia o rozšírenej konfiškácii. Avšak úroveň harmonizácie, ktorú tento nástroj zaviedol, bola veľmi nízka a neodstránila sa rozdielnosť vnútroštátnych právnych režimov v oblasti konfiškácie.

Smernicu 2014/42/EÚ z 3. apríla 2014 o zaistení a konfiškácii prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti v EÚ¹² mali členské štáty uplatňovať od októbra 2016. Uvedená smernica nahrádza niektoré ustanovenia rámcového rozhodnutia Rady 2005/212/SVV. Vzhľadom na skutočnosť, že rámcové rozhodnutie 2005/212/SVV sa naďalej uplatňuje na všetky trestné činy, ktoré sa trestajú opatrením obmedzujúcim slobodu v trvaní aspoň jedného roka,

⁹ Ú. v. EÚ L 196/45, 2.8.2003. Pokiaľ ide o zaistenie na účely ochrany dôkazov, je potrebné uviesť, že rámcové rozhodnutie 2003/577/SVV nahradila smernica 2014/41/EÚ o Európskom vyšetrovacom príkaze.

¹⁰ Ú. v. EÚ L 328/59, 24.11.2006

¹¹ Ú. v. EÚ L 68/49, 15.3.2005

¹² Ú. v. EÚ L 127/39, 29.4.2014

v prípade bežnej konfiškácie by sa smernica mohla vzťahovať len na tzv. európske trestné činy¹³.

Smernica 2014/42/EÚ stanovuje minimálne pravidlá pre vnútroštátne režimy v oblasti zaistenia a konfiškácie: v prípade európskych trestných činov sa vyžaduje bežná konfiškácia a konfiškácia náhrady hodnoty aj v prípadoch, keď je odsudzujúci rozsudok výsledkom konania v neprítomnosti. Stanovuje pravidlá pre rozšírenú konfiškáciu, ak sú splnené určité podmienky. Umožňuje aj konfiškáciu v situácii, ak odsudzujúci rozsudok nie je možný, pretože podozrivá alebo obvinená osoba je chorá alebo na úteku. Smernica takisto po prvý raz umožňuje konfiškáciu majetku vo vlastníctve tretích strán. Smernica zavádza niekoľko procesných záruk¹⁴, ako napr. právo byť informovaný o výkone príkazu na zaistenie, vrátane aspoň stručného opisu dôvodu alebo dôvodov; účinnú možnosť napadnúť príkaz na zaistenie na súde; právo na prístup k obhajcovi v rámci konania o konfiškácii; účinnú možnosť domáhať sa titulu vlastníckeho alebo iného majetkového práva; právo byť informovaný o dôvodoch príkazu na konfiškáciu a právo napadnúť tento príkaz na súde.

Zhrnutie navrhovaného nariadenia

Celoeurópska koncepcia spravodlivosti sa zakladá na zvýšenej právnej spolupráci v občianskych a trestných veciach v zmysle zásady „vzájomného uznávania“, keď každý právny systém postupne akceptoval skutočnosť, že rozhodnutia prijaté právnymi systémami iných členských štátov sú platné a mali by byť uznané bez akýchkoľvek ďalších formálnych náležitostí.

Na základe mechanizmu vzájomného uznávania by členský štát mal mať môcť uznať a vymáhať príkaz na zaistenie alebo konfiškáciu, ktorý vydal iný členský štát, bez formálnych náležitostí v rámci tohto procesu. Navrhované nariadenie sa bude vzťahovať na vzájomné uznávanie všetkých typov príkazov na zaistenie a konfiškáciu, ktoré boli vydané v rámci trestného konania, vrátane rozšírenej konfiškácie, konfiškácie majetku tretích strán a príkazov na konfiškáciu, ktoré nie sú založené na predchádzajúcom odsúdení¹⁵.

Tento návrh nariadenia zlepšuje súčasný právny rámec v oblasti vzájomného uznávania niekoľkými spôsobmi:

- Priamo uplatniteľný právny nástroj:
Navrhované nariadenie bude po prijatí priamo uplatniteľné v členských štátoch. To zabezpečí prehľadnosť a odstráni problémy s transpozíciou do národných systémov. Zo skúseností vyplýva, že rámcové rozhodnutia o vzájomnom uznávaní príkazov na zaistenie a konfiškáciu zatiaľ netransponovali všetky členské štáty.
- Rozšírený rozsah pôsobnosti v porovnaní so súčasnými nástrojmi vzájomného uznávania.

¹³ Podľa článku 83 ZFEÚ je európskym trestným činom mimoriadne závažná trestná činnosť s cezhraničným rozmerom vyplývajúcom z povahy alebo dôsledkov týchto trestných činov alebo z osobitnej potreby bojovať proti nim na spoločnom základe. Ide o: terorizmus, obchodovanie s ľuďmi a sexuálne zneužívanie žien a detí, nedovolené obchodovanie s drogami, nedovolené obchodovanie so zbraňami, pranie špinavých peňazí, korupcia, falšovanie platobných prostriedkov, počítačová kriminalita a organizovaná trestná činnosť. Vzhľadom na právny základ článku 83 ods. 1 ZFEÚ sa rozsah pôsobnosti smernice 2014/42/EÚ obmedzuje na európske trestné činy a nevzťahuje sa na iné trestné činy, ktoré vytvárajú príjmy.

¹⁴ Pozri článok 8.

¹⁵ Ďalšie podrobnosti súvisiace s rozsahom pôsobnosti sú uvedené v oddiele 5.1, pričom vysvetlenie obsahuje článok 1.

Okrem typov konfiškácií, ktoré už pokrývajú existujúce rámcové rozhodnutia (bežná konfiškácia a rozšírená konfiškácia, v prípade ktorej existuje väčšia miera vlastného uváženia, pokiaľ ide o odmietnutie uznania), sa navrhované nariadenie bude vzťahovať na konfiškáciu majetku tretích strán a konfiškáciu v trestných veciach, ktorá nie je založená na predchádzajúcom odsúdení, pričom v prípade rozšírenej konfiškácie už nebude k dispozícii väčšia miera vlastného uváženia z hľadiska odmietnutia uznania).

- Rozšírený rozsah pôsobnosti v porovnaní so smernicou 2014/42/EÚ:

Navrhované nariadenie sa bude vzťahovať na vzájomné uznávanie všetkých typov príkazov na zaistenie a konfiškáciu, na ktoré sa vzťahuje smernica. Okrem toho sa bude vzťahovať aj na príkazy na konfiškáciu, ktoré nie sú založené na predchádzajúcom odsúdení, ktoré boli vydané rámci trestného konania: v prípade úmrtia osoby, imunity, premlčania, v prípadoch, keď sa nedá zistiť páchatel' trestného činu, alebo v iných prípadoch, v ktorých môže trestný súd skonfiškovať majetok bez odsúdenia, ak súd rozhodol, že takýto majetok predstavuje príjem z trestnej činnosti. Súd je vtedy povinný určiť, že takýto prospech pochádza z trestného činu. Aby tieto typy príkazov na konfiškáciu mohli spadať do rozsahu pôsobnosti nariadenia, musia byť vydané v rámci trestného konania, a preto je potrebné vo vydávajúcom štáte splniť všetky ochranné opatrenia, ktoré sa na takéto konanie vzťahujú¹⁶.

- Jednoznačné lehoty v prípade príkazov na zaistenie a konfiškáciu;

Zatiaľ čo zaistenie sa musí ako predbežné opatrenie uskutočniť rýchlo a vyžaduje si krátke lehoty na uznanie a vykonanie, v prípade príkazov na konfiškáciu môže ich uznanie a vykonanie trvať dlhší čas. Napriek tomu je však potrebné aj v prípade príkazov na konfiškáciu stanoviť lehoty, ktorými sa zabezpečí efektívne cezhraničné konanie.

- Jediným nástrojom v oblasti vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu, ktorý obsahuje priamo uplatniteľné pravidlá a lehoty, sa zabezpečí, že príkazy sa budú v rámci Únie uznávať a vykonávať bezodkladne.

- Štandardné osvedčenie a štandardné tlačivo:

Rýchly a účinný mechanizmus sa zabezpečí prostredníctvom štandardizovaného osvedčenia na vzájomné uznávanie príkazov na konfiškáciu a štandardného tlačiva na príkazy na zaistenie, ktoré tvoria prílohy k nariadeniu. Obsahujú všetky relevantné informácie o príkaze, ktoré umožnia vykonávajúcemu orgánu presne sa zamerať na požadovaný majetok a uľahčia proces uznania a vykonania opatrenia zo zahraničia príslušnými vnútroštátnymi orgánmi. Štandardné tlačivo na príkazy na zaistenie v maximálnom rozsahu zjednoduší postup vzájomného uznávania príkazov na zaistenie, pretože sa k nemu neprikladá žiadny vnútroštátny príkaz na zaistenie. Návrh upravuje postup uznania a vykonania príkazov na zaistenie a konfiškáciu osobitne pre oba typy príkazov s cieľom zjednodušiť priame uplatňovanie príslušnými vnútroštátnymi orgánmi.

- Komunikácia medzi príslušnými orgánmi

¹⁶

Pozri oddiel 3, Základné práva.

V celom návrhu sa zdôrazňuje význam komunikácie medzi príslušnými orgánmi v záujme zabezpečenia bezproblémového a rýchleho uznávania a vykonávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu.

- **Práva obetí:**

V návrhu sa náležite zohľadňuje právo obetí na kompenzáciu a reštitúciu. V prípade, ak vydávajúcí štát skonfiškuje majetok, právo obete na kompenzáciu a reštitúciu má prednosť pred záujmami vykonávajúcich a vydávajúcich štátov.

2. PRÁVNY ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

- **Právny základ**

Právny základom z hľadiska podpory opatrení v oblasti vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti je článok 82 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej Únie, v ktorom sa predovšetkým uvádza, že justičná spolupráca v trestných veciach v Únii je založená na zásade vzájomného uznávania rozsudkov a iných justičných rozhodnutí.

Opatrenia sa môžu prijať v súlade s riadnym legislatívnym postupom s cieľom stanoviť pravidlá a postupy, ktorými sa v celej Únii zabezpečí uznávanie všetkých foriem rozsudkov a justičných rozhodnutí a umožní sa spolupráca medzi justičnými alebo rovnocennými orgánmi členských štátov v súvislosti s konaním v trestných veciach a výkonom rozhodnutí.

- **Výber nástroja**

Článok 82 ods. 1 ZFEÚ dáva zákonodarcovi EÚ možnosť prijímať nariadenia a smernice.

Keďže návrh sa týka cezhraničných konaní, v prípade ktorých sú potrebné jednotné právne predpisy, členským štátom nemusí byť ponechaný žiadny priestor na odchýlky na ich transponovaní. Nariadenie je priamo uplatniteľné, zabezpečuje prehľadnosť a poskytuje väčšiu právnu istotu, a zároveň predchádza problémom s transpozíciou, ktoré sa vyskytli v prípade rámcových rozhodnutí o vzájomnom uznávaní príkazov na zaistenie a konfiškáciu. Z týchto dôvodov sa nariadenie považuje za najvhodnejšiu formu pre tento nástroj vzájomného uznávania.

- **Subsidiarita a proporcionalita**

Podľa článku 5 ods. 3 ZEÚ Únia koná len vtedy, ak členské štáty nemôžu uspokojivo dosiahnuť ciele zamýšľané touto činnosťou samostatne. V článku 67 ZFEÚ sa stanovuje, že Únia zabezpečí pre občanov vysokú úroveň bezpečnosti prostredníctvom predchádzania trestnej činnosti a boja proti nej. Majetok páchatel'ov trestnej činnosti sa v mnohých prípadoch investuje do niekoľkých krajín. Cezhraničný rozmer je preto dôvodom na opatrenie na európskej úrovni.

Cezhraničné vyšetrovanie trestných činov a majetku môže prebiehať vo viacerých krajinách, avšak trestné stíhanie a činnosť súdov sa zvyčajne uskutočňuje v jednom členskom štáte, a preto sú postupy konfiškácie prevažne vnútroštátnej povahy. Avšak ich cezhraničný rozmer je zrejмый pri vykonávaní príkazov v iných členských štátoch. Z tohto dôvodu vymáhanie majetku vyžaduje účinnú spoluprácu členských štátov. Vzájomné uznávanie predstavuje najúčinnější spôsob zabezpečenia cezhraničnej spolupráce. Vzájomné uznávanie je v súlade so zásadou subsidiarity, pretože sa zameriava na uznávanie rozhodnutí iných subjektov a nedá sa zabezpečiť tým, že členské štáty budú konať samostatne.

Návrh nepokrýva všetky existujúce formy príkazov na konfiškáciu (ako napr. príkazy v občianskom a správnom konaní) a obmedzuje sa na príkazy na konfiškáciu vydané

v trestnom konaní. Neprekračuje minimálny rámec nevyhnutný na dosiahnutie uvedeného cieľa na európskej úrovni ani rozsah opatrení potrebných na tento účel.

3. VÝSLEDKY HODNOTENÍ EX POST, KONZULTÁCIÍ SO ZAJINTERESOVANÝMI STRANAMI A POSÚDENÍ VPLYVU

• Hodnotenia ex post/kontroly vhodnosti existujúcich právnych predpisov

Správy o vykonávaní rámcového rozhodnutia 2003/577/SVV¹⁷ a rámcového rozhodnutia 2006/783/SVV¹⁸ sa prijali v rokoch 2008 a 2010. V čase zverejnenia tieto správy konštatovali neuspokojivú úroveň transpozície uvedených rámcových rozhodnutí do vnútroštátnych právnych systémov členských štátov. V rámci posúdenia vplyvu z roku 2012 ako súčasti návrhu smernice 2014/42/EÚ¹⁹, ktorý predložila Komisia, sa konštatuje potreba právneho nástroja na zlepšenie vzájomného uznávania v tejto oblasti a najmä skutočnosť, že základným problémom je rozsah pôsobnosti súčasných opatrení, pričom poukazuje na opodstatnenosť nového nástroja vzájomného uznávania.

Podľa záverov porovnávacej právnej štúdie o implementácii vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu v EÚ²⁰ z roku 2013 by sa mohlo uvažovať o jednom súdržnom nástroji na vzájomné uznávanie. Okrem toho sa otázkou vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu, najmä pokiaľ ide o konfiškáciu, ktorá nie je založená na predchádzajúcom odsúdení, zaoberalo niekoľko odborných stretnutí a konferencií, ktoré sa konali v uplynulých rokoch.

Pokiaľ ide o existujúce údaje, samostatné hodnotenie ex post súčasných nástrojov vzájomného uznávania sa nevykonalo.

• Konzultácie so zainteresovanými stranami

Konzultácie sa uskutočnili so všetkými zainteresovanými stranami. Keďže touto oblasťou sa zaoberá pomerne obmedzený počet expertov, namiesto verejných konzultácií sa uskutočnili ciele konzultácie, pretože pridaná hodnota verejných konzultácií by bola vzhľadom na zložitosť danej témy veľmi nízka. Na účely diskusie k tejto téme sa uskutočnili odborné stretnutia a konferencie.

Z celkového hľadiska existuje široký konsenzus o potrebe zlepšiť vzájomné uznávanie príkazov na zaistenie a konfiškáciu treba pomocou nového legislatívneho nástroja. Opakovane sa zdôraznilo, že konfiškácia predstavuje veľmi účinný nástroj v boji proti organizovanej trestnej činnosti a terorizmu, a uznala sa zvýšená potreba účinnejšej cezhraničnej spolupráce v rámci EÚ a na medzinárodnej úrovni.

Odborníci sa opakovanne sťažovali na nedostatočné využívanie konfiškácie v cezhraničných prípadoch. Zdôraznili, že súčasný systém nefunguje a rámcové rozhodnutia o vzájomnom uznávaní sa nevyužívajú. Ako príklad bola spomenutá skutočnosť, že príjmy z obchodovania

¹⁷ Správa Komisie Európskemu parlamentu a Rade z 22. decembra 2008 [KOM(2008) 885 v konečnom znení - Neuverejnená v úradnom vestníku].

¹⁸ Správa Komisie Európskemu parlamentu a Rade z 23. augusta 2008 [KOM(2010) 428 v konečnom znení - Neuverejnená v úradnom vestníku].

¹⁹ Pracovný dokument útvarov Komisie – sprievodný dokument k návrhu smernice Európskeho parlamentu a Rady o zaistení a konfiškácii príjmov z trestnej činnosti v Európskej únii, SWD(2012) 31 v konečnom znení.

²⁰ Štúdia vypracovaná DBB v novembri 2013 s názvom „Porovnávacia právna štúdia o implementácii vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti v EÚ“,

s drogami, ktoré dľeri investujú v niekoľkých členských štátoch, nemožno skonfiškovať vzhľadom na nedostatočnú cezhraničnú spoluprácu na úrovni súdov.

Členské štáty takisto uznávajú potrebu zlepšiť vzájomné uznávanie príkazov na zaistenie a konfiškáciu pomocou nového legislatívneho nástroja.

• **Posúdenie vplyvu**

Na podporu tohto návrhu sa vykonalo posúdenie vplyvu²¹, pričom výbor pre kontrolu regulácie vydal kladné stanovisko s výhradami²². Na základe tohto stanoviska sa v posúdení vplyvu uskutočnili zmeny v záujme lepšieho objasnenia politického kontextu tejto iniciatívy a politického imperatívu, v zmysle ktorého treba konať už teraz. Zaviedli sa systematickejšie odkazy na príslušné politické stratégie. Štruktúra oddielu s opisom problémov sa upravila s cieľom objasniť dôležitosť rôznych problémov a lepšie prezentovať skutočnosť, že nedostatky súčasného právneho rámca vyplývajú najmä z jeho obmedzení. Objasnila sa súvislosť medzi problematikou reštitúcie a kompenzácie pre obeť a ostatnými problémami. Základný scenár bol ďalej rozpracovaný a realistickejšie odzrkadľuje súčasné trendy vo využívaní príkazov na zaistenie a konfiškáciu. Správa vysvetľuje, v čom sa jednotlivé možnosti líšia (napr. rozsah pôsobnosti) alebo kde sa prekrývajú (napr. zefektívnenie postupov a zjednodušenie osvedčení). Doplnili sa odstránené možnosti. Okrem toho správa bola upravená tak, aby lepšie špecifikovala vplyvy rôznych možností. Do správy sa zapracovali diskusie a závery zo stretnutia expertov zo 17. novembra 2016, pričom názory zainteresovaných strán sú celkovo prezentované v celej správe systematickejším spôsobom. Nakoniec bola pridaná uprednostňovaná možnosť na základe porovnávacieho vyhodnotenia možností, ich vplyvov, záverov zo stretnutia expertov zo 17. novembra 2016, a politickej realizovateľnosti jednotlivých možností²³.

Uvažovalo sa o štyroch hlavných možnostiach politiky: zachovanie *súčasného stavu* (možnosť 1), možnosť právne nezáväzných „soft law“ nástrojov (možnosť 2) a dve možnosti regulačnej politiky (možnosti 3 a 4). V prípade zachovania *súčasného stavu* by sa na úrovni EÚ nevykonali žiadne opatrenia, pričom ďalšie tri alternatívy by v rôznom rozsahu zlepšili možnosti v oblasti zhabania a skonfiškovania príjmov z trestnej činnosti na cezhraničnej báze. Možnosťou 2 (nelegislatívne opatrenia /soft-law) by sa podporilo vzájomné uznávanie príkazov na zaistenie a konfiškáciu napr. prostredníctvom školení a šírením najlepších postupov, ako aj presadzovaním využívania medzinárodných nástrojov na podporu cezhraničného zhabania a konfiškácie. Jej očakávaný dosah by však bol pomerne nízky a niektoré členské štáty EÚ by aj tak nemohli konať na základe určitých žiadostí z iných členských štátov. Možnosti 3 a 4 (minimálne a maximálne legislatívne opatrenie) by obsahovali povinnosti z hľadiska uznania a vykonania radu príkazov na zaistenie a konfiškáciu majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti. V rámci možnosti 3 by sa vyžadovalo uznávanie len tých príkazov na zaistenie a konfiškáciu, ktoré sú stanovené v smernici 2014/42/EÚ. Možnosť 4 sa delí na dve ďalšie podmnožnosti: Možnosť 4a by sa vzťahovala na všetky typy príkazov na zaistenie a konfiškáciu v kontexte trestného konania, vrátane konfiškácie v trestných veciach, ktorá nie je založená na predchádzajúcom odsúdení. V rámci možnosti 4b by sa vyžadovalo uznávanie všetkých príkazov na konfiškáciu vrátane príkazov vydaných v občianskom a správnom konaní, ak sa preukázalo, že majetok predstavuje príjem z trestnej činnosti.

²¹ http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm

²² http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm

²³ Príloha 1 k posúdeniu vplyvu detailnejšie opisuje spôsob, akým boli vyriešené pripomienky výboru pre kontrolu regulácie v upravenej verzii posúdenia vplyvu.

Členské štáty podporujú takú možnosť politiky, ktorej súčasťou je nová legislatíva (možnosti 3, 4a alebo 4b). Medzi stanoviskami členských štátov existujú rozdiely, pokiaľ ide druh opatrení, ktoré by mal nástroj zahŕňať. V prípade možnosti 3 by členské štáty nevyjadrili osobitné obavy, avšak niektoré z členských štátov, ktoré uplatňujú rozsiahlejšie formy konfiškácie, by ju nemuseli považovať za dostatočnú.

Európsky parlament podporuje legislatívny návrh na posilnenie vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu.

Uprednostňovanou možnosťou Komisie je nástroj vzájomného uznávania s rozšíreným rozsahom pôsobnosti a zlepšenými ustanoveniami, ktoré zabezpečia širšie využívanie príkazov na zaistenie a konfiškáciu vydaných v rámci trestných konaní v Európskej únii (možnosť 4a). Táto možnosť rieši väčšinu zistených problémov a je tiež právne podložená. Takisto sa zdá, že by ju členské štáty ľahšie akceptovali než nástroj, ktorý by zahŕňal aj konfiškáciu na základe správnych a občianskych konaní. Okrem toho vyhovuje zásade proporcionality vzhľadom skutočnosť, že jej rozsah pôsobnosti je obmedzený a nepresahuje minimálny rámec potrebný na dosiahnutie cieľov stanovených na európskej úrovni.

Očakáva sa celkovo pozitívny ekonomický a sociálny vplyv uprednostňovanej možnosti. Požiadavka uznávania väčšieho rozsahu príkazov na zaistenie a konfiškáciu by mala zvýšiť objem zaisteného a skonfiškovaného majetku z trestnej činnosti cez hranice členských štátov. Preto by v konečnom dôsledku mala viesť k zníženiu ziskov páchatel'ov organizovanej trestnej činnosti a odoprieť im možnosť reinvestovať zisky na účely financovania ich ďalšej trestnej činnosti. Zvýšenie pravdepodobnosti konfiškácie takisto zvyšuje odstrašujúci účinok v súvislosti s páchaním trestnej činnosti. Mala by viesť aj k zníženiu strát v príjmoch členských štátov. Sociálny vplyv by bol celkovo veľmi pozitívny, pretože skonfiškovaný majetok z trestnej činnosti možno vrátiť obetiam, ktorým bol ukradnutý, resp. opätovne ho použiť na verejné alebo sociálne účely.

Požiadavka uznávania a vykonávania väčšieho rozsahu príkazov na zaistenie a konfiškáciu bude viesť k malému zvýšeniu nákladov orgánov presadzovania práva a justičných orgánov. Tieto náklady by však mali byť viac než dostatočne kompenzované zvýšenou schopnosťou vymôcť – a v prípade potreby opätovne využiť – príjmy z trestnej činnosti.

Tento návrh nebude mať priamy dosah na podniky, MSP a mikropodniky. Avšak zhabanie majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti skomplikuje fungovanie firiem, ktoré páchajú trestnú činnosť, a preto by z dlhodobého hľadiska malo pomôcť legálnym podnikom znížením konkurencie zo strany nelegálnych účastníkov.

• **Základné práva**

Opatrenia v oblasti zaistenia a konfiškácie môžu zasahovať do základných práv chránených Chartou základných práv EÚ (ďalej len „charta“) a Európskym dohovorom o ľudských právach (ďalej len „EDLP“).

Najmä v súvislosti s konfiškáciou majetku, ktorá nie je založená na predchádzajúcom odsúdení, Európsky súd pre ľudské práva opakovane konštatoval, že konfiškácia majetku, ktorá nie je založená na predchádzajúcom odsúdení, vrátane foriem súvisiacich s občianskym a správnym konaním, ako aj rozšírená konfiškácia sú v súlade článkom 6 EDLP a článkom 1 protokolu 1 v prípade dodržania účinných procesných záruk.

ESLP nepovažuje prenesenie dôkazného bremena v súvislosti s legitimitou majetku za nesúladne so základnými právami, ak sa v konkrétnom prípade uplatnilo spravodlivo, s poskytnutými primeranými zárukami, aby dotknutá osoba mohla spochybniť tieto vyvrátené domnienky.

Navrhované nariadenie obsahuje niektoré dôležité záruky: musí sa dodržať zásada proporcionality, dôvody na odmietnutie existujú pri nedodržaní zásady „*ne bis in idem*“ a pravidiel súvisiacich s konaním v neprítomnosti „*in absentia*“. Takisto sa musia dodržať práva tretích osôb konajúcich v dobrej viere, pričom sa uplatňuje povinnosť informovať zainteresované strany o výkone príkazu na zaistenie, vrátane jeho odôvodnenia a opravných prostriedkov, ktoré sú k dispozícii, ako aj povinnosť členských štátov zabezpečiť opravné prostriedky vo vykonávaní štátu.

Okrem toho článok 8 smernice 2014/42/EÚ obsahuje zoznam ochranných opatrení, ktoré musia členské štáty zabezpečiť v prípade príkazov, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti smernice.

A nakoniec sa uplatňujú všetky procesné záruky trestného práva. Ide najmä o právo na spravodlivý proces zakotvené v článku 6 EDLP a článkoch 47 a 48 charty. Okrem toho sem patria aj príslušné právne predpisy na úrovni EÚ, ktoré sa týkajú procesných práv v trestnom konaní: smernica 2010/64/EÚ o práve na tlmočenie a preklad v trestnom konaní, smernica 2012/13/EÚ o práve na poučenie o právach a informovanie o obvinení a o prístupe k spisu, smernica 2013/48/EÚ o práve na prístup k obhajcovi a na komunikáciu s príbuznými pri zadržaní a vzatí do väzby, smernica 2016/343 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom, smernica 2016/800 o procesných zárukách pre deti a smernica 2016/1919 o právnej pomoci pre podozrivé a obvinené osoby v trestnom konaní a pre vyžiadané osoby v konaní o európskom zatykači.

Opatrenia v tomto návrhu sú zlučiteľné s požiadavkami v oblasti základných práv, ak by sa uplatňovali proporcionálne a doplnili by sa účinnými procesnými zárukami, ktoré sú opísané vyššie.

4. VPLYV NA ROZPOČET

Legislatívny návrh nariadenia nemá vplyv na rozpočet EÚ. Jedným zo všeobecných cieľov je pripraviť zločincov o príjmy získané nečestným spôsobom. Nariadenie je navrhnuté tak, aby sa zabezpečila kompenzácia pre obete a zvýšili sa príjmy štátnej pokladnice a EÚ. Okrem toho sa ním znížia kolektívne náklady súvisiace s podvodmi a iné výdavky v sociálnej oblasti. A napokon, tento návrh má pozitívny vplyv na vnútroštátne ekonomiky a európske hospodárstvo.

5. ĎALŠIE PRVKY

• Plány vykonávania, spôsob monitorovania, hodnotenie a podávania správ

Toto nariadenie je priamo uplatniteľné v rámci EÚ. Nariadenie budú priamo uplatňovať odborníci, pričom v konečnom dôsledku sa príkazy vydané inými členskými štátmi budú musieť vykonávať rovnako ako vnútroštátne príkazy bez toho, aby bolo potrebné upraviť vnútroštátny právny systém a spôsob fungovania.

Nariadenie sa preskúma a Komisia predloží správy po piatich rokoch od začiatku uplatňovania.

• Podrobné vysvetlenie konkrétnych ustanovení návrhu

Kapitola I: Predmet úpravy, vymedzenie pojmov a rozsah pôsobnosti

Článok 1: Predmet úpravy

V návrhu nariadenia sa stanovujú pravidlá, podľa ktorých členský štát uzná a vykoná príkazy na zaistenie a konfiškáciu vydané v rámci trestného konania. Toto nariadenie sa vzťahuje na

všetky príkazy na konfiškáciu, ktoré uloží súd následne po konaní vzhľadom na trestný čin, a na všetky príkazy na zaistenie vydané na účely prípadnej následnej konfiškácie. Preto sa uplatňuje na všetky typy príkazov, na ktoré sa vzťahuje smernica 2014/42/EÚ, ako aj na ostatné typy príkazov vydaných bez konečného odsudzujúceho rozsudku v rámci trestného konania. Toto nariadenie sa nevzťahuje na príkazy na zaistenie a konfiškáciu vydané v rámci občianskych a správnych konaní.

Toto nariadenie sa vzťahuje na všetky trestné činy. Neobmedzuje sa na oblasť mimoriadne závažnej trestnej činnosti s cezhraničným rozmerom, tzv. „európske trestné činy“ (na rozdiel od smernice 2014/42/EÚ, ktorá vychádza z článku 83 ZFEÚ), pretože článok 82 ZFEÚ (z ktorého vychádza tento návrh) nevyžaduje takéto obmedzenie v prípade vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach. Preto sa návrh vzťahuje na vzájomné uznávanie príkazov na zaistenie a konfiškáciu, ktoré súvisia s trestnými činmi spadajúcimi pod smernicu 2014/42/EÚ, ako aj príkazov súvisiacich s inými trestnými činmi, na ktoré sa uvedená smernica nevzťahuje.

Článok 2: Vymedzenie pojmov

Článok 2 vymedzuje niekoľko pojmov, ktoré sa v návrhu používajú.

V návrhu sa stanovuje vymedzenie pojmov: príkaz na konfiškáciu, príkaz na zaistenie, majetok, príjmy, prostriedky, vydávajúcí štát, vykonávajúcí štát, vydávajúcí orgán a vykonávajúcí orgán.

Príkaz na konfiškáciu je konečný trest alebo opatrenie uložené súdom následne po konaní vzhľadom na trestný čin, ktorého dôsledkom je konečné odňatie majetku. Príkaz na zaistenie je akékoľvek justičné rozhodnutie alebo rozhodnutie overené justičným orgánom s cieľom predbežne zabrániť zničeniu, premene, presunu, prevodu majetku alebo nakladaniu s ním na účely prípadnej následnej konfiškácie.

Vymedzenie pojmu vydávajúcí orgán je v prípade príkazu na zaistenie a príkazu na konfiškáciu odlišné. V prípade vymedzenia pojmu vydávajúcí orgán v súvislosti s príkazmi na zaistenie sa v záujme zohľadnenia rôznych vnútroštátnych systémov uplatňuje rovnaký prístup ako v smernici 2014/41/EÚ. V prípadoch, keď príslušným vydávajúcim orgánom nie je sudca, súd, vyšetrojúci sudca alebo prokurátor, príkaz na zaistenie musí pred jeho odoslaním overiť sudca, súd, vyšetrojúci sudca alebo prokurátor.

Vymedzenie pojmov vydávajúcí a vykonávajúcí orgán sa musí vykladať v spojení s článkom 27, podľa ktorého sú členské štáty povinné oznámiť Komisii príslušné vydávajúce a vykonávajúce orgány.

Článok 3: Trestné činy

Zoznam trestných činov, v prípade ktorých nemožno vzájomné uznanie a vykonanie príkazov na zaistenie a konfiškáciu odmietnuť na základe obojstrannej trestnosti, je rovnaký ako zoznam uvedený v ostatných nástrojoch vzájomného uznávania s jednou výnimkou: písm. y) v zozname odteraz zohľadňuje existenciu spoločných minimálnych noriem pre boj proti podvodom a falšovaniu bezhotovostných platobných prostriedkov (rámcové rozhodnutie 2001/413/SVV).

Obojstranná trestnosť sa nemôže uplatniť v prípade zoznamu trestných činov, ktoré sa vo vydávajúcom štáte trestajú odňatím slobody v trvaní aspoň tri roky. V prípade trestných činov, ktoré nie sú uvedené v tomto zozname, možno uznanie odmietnuť, ak trestný čin, na ktorý sa príkaz na zaistenie alebo konfiškáciu vzťahuje, nie je trestným činom podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu.

Kapitola II – Zasielanie, uznávanie a vykonávanie príkazov na konfiškáciu

Články 4 až 7: Zasielanie príkazov na konfiškáciu

Tieto články stanovujú mechanizmus zasielania príkazov na konfiškáciu. V návrhu sa stanovuje priame zasielanie príkazov na konfiškáciu medzi príslušnými vnútroštátnymi orgánmi, ale poskytuje aj možnosť pomoci zo strany ústredných orgánov. Návrh objasňuje pravidlá týkajúce sa určenia príslušného vykonávajúceho orgánu a možnosti zaslať príkaz na konfiškáciu ako než jednému členskému štátu.

V zásade možno príkaz na konfiškáciu zaslať zároveň vždy iba jednému vykonávajúcemu štátu. V článku 5 sú však stanovené určité výnimky. Ak sa majetok, na ktorý sa vzťahuje príkaz, nachádza v rôznych vykonávajúcich štátoch, alebo ak vykonanie tohto príkazu zahŕňa konanie vo viac ako jednom vykonávajúcom štáte, vydávajúcí orgán môže zaslať príkaz viac ako iba jednému vykonávajúcemu štátu. Vydávajúcí orgán môže zaslať aj príkaz týkajúci sa peňažnej sumy niekoľkým vykonávajúcim štátom, ak dotknutý majetok nebol zaistený alebo ak hodnota majetku, ktorá by sa mohla vymôcť vo vydávajúcom štáte a ktoromkoľvek jednom vykonávajúcom štáte, pravdepodobne nestačí na získanie celej sumy, na ktorú sa vzťahuje príkaz.

Zaslanie príkazu na konfiškáciu zo strany vydávajúceho štátu neobmedzuje právomoc toho štátu, aby vykonal príkaz sám. Stanovením pravidiel sa takisto zabezpečí, že suma získaná z vykonania príkazu nepresiahne maximálnu sumu uvedenú v príkaze.

K príkazu na konfiškáciu sa musí pripojiť štandardné osvedčenie, ktoré tvorí prílohu k tomuto návrhu. Osvedčenie musí byť preložené do úradného jazyka vykonávajúceho štátu.

Článok 8: Uznávanie a vykonávanie príkazov na konfiškáciu

Vykonávajúcí orgán je povinný uznať príkaz na konfiškáciu bez ďalších formálnych náležitostí a bezodkladne prijať všetky potrebné opatrenia na jeho výkon rovnakým spôsobom, ako keby konal v prípade príkazu na konfiškáciu vydaného orgánom vykonávajúceho štátu, pokiaľ neuplatní jeden z dôvodov na odmietnutie alebo odklad. Ustanovujú sa podrobné pravidlá vo vzťahu k možnosti skonfiškovať iný typ majetku, ako je majetok uvedený v príkaze na konfiškáciu.

Článok 9: Dôvody neuznania alebo nevykonania príkazov na konfiškáciu

Úplný zoznam dôvodov neuznania alebo nevykonania príkazov na konfiškáciu, na základe ktorých vykonávajúcí orgán môže odmietnuť uznať alebo vykonať príkaz na konfiškáciu, je uvedený v článku 9. Zoznam sa výrazne líši od zoznamu uvedeného v rámcovom rozhodnutí z roku 2006. Niektoré z dôvodov odmietnutia zostali rovnaké, napr. dôvod vyplývajúci zo zásady *ne bis in idem* alebo dôvod na základe imunity alebo výsady. Dôvody odmietnutia spojené s typom príkazu na konfiškáciu (napr. rozšírená konfiškácia) však neboli zahrnuté do návrhu, čím sa výrazne rozšíril a posilnil rámec vzájomného uznávania.

Pokiaľ ide o dôvod odmietnutia na základe práva byť prítomný na súdnom konaní, tento dôvod sa vzťahuje len na súdne konania, ktorých výsledkom je príkaz na konfiškáciu spojený konečným odsudzujúcim rozsudkom, a nie na konania, ktorých výsledkom je príkaz na konfiškáciu, ktorá nie je založená na predchádzajúcom odsúdení.

Článok 10: Lehoty na uznanie a vykonanie príkazov na konfiškáciu

V tomto článku sú stanovené lehoty na uznanie a vykonanie príkazov na konfiškáciu ako pridaná hodnota k rámcovému rozhodnutiu z roku 2006, ktoré neobsahovalo žiadne lehoty. V porovnaní so zaistením, ktoré sa musí vykonať vo veľmi krátkom časovom období, môže konfiškácia trvať dlhší čas. Napriek tomu však na základe skúseností s rámcovým

rozhodnutím z roku 2006 vyplynula potreba stanoviť jednoznačné lehoty na zabezpečenie efektívneho cezhraničného konania.

V prípade rozhodnutí o uznaní a o výkone príkazu na konfiškáciu sa stanovili rozdielne lehoty. Po prvé, vykonávajúci orgán je povinný rozhodnúť o uznaní alebo vykonaní príkazu na konfiškáciu čo najskôr, avšak nie neskôr ako do 30 dní od doručenia príkazu na konfiškáciu. Po druhé, vykonávajúci orgán je povinný vykonať konfiškáciu bezodkladne, najneskôr však do 30 dní od prijatia rozhodnutia o uznaní a vykonaní príkazu na konfiškáciu.

Ak vykonávajúci orgán nemôže v osobitných prípadoch dodržať lehoty, je povinný túto skutočnosť bezodkladne oznámiť vydávajúcemu orgánu.

Článok 11: Odklad vykonania príkazov na konfiškáciu

V tomto článku sa stanovuje štandardný text v nástrojoch vzájomného uznávania, ktorý poskytuje možnosť odkladu uznania alebo vykonania príkazu na konfiškáciu. Vykonávajúci orgán môže odložiť vykonanie príkazu na konfiškáciu, ak existuje riziko narušenia prebiehajúceho vyšetrovania alebo riziko, že celková suma presiahne sumu uvedenú v príkaze, resp. v prípade, ak boli uplatnené opravné prostriedky v súlade s článkom 33.

Článok 12: Nemožnosť vykonať príkaz na konfiškáciu

Situácie, keď vykonávajúci orgán nebude môcť vykonať príkaz na konfiškáciu, nemožno vylúčiť. V takýchto prípadoch vykonávajúci orgán musí bezodkladne informovať vydávajúci orgán. Ak je to možné, predmetom príkazu sa môže stať aj iný majetok.

Kapitola III - Zasielanie, uznávanie a vykonávanie príkazov na zaistenie

Článok 13 – Podmienky vydania a zaslania príkazu na zaistenie

V tomto článku sa stanovujú podmienky vydania a zaslania príkazu na zaistenie v záujme dodržania zásady proporcionality. Článok zabezpečuje súlad s článkom 6 smernice 2014/41/EÚ tak, aby sa v prípade zaistenia dôkazov a v prípade zaistenia na účely následnej konfiškácie uplatňovali rovnaké podmienky. Vykonávajúci orgán je povinný vykonať príkaz v rámci lehoty stanovenej v článku 19, ale ak má dôvod domnievať sa, že tieto podmienky neboli splnené, môže sa poradiť s vydávajúcim orgánom po uznaní a vykonaní príkazu.

Článok 14: Zasielanie príkazov na zaistenie

Príkaz na zaistenie si priamo zasielajú príslušné vnútroštátne orgány, je však možná aj pomoc zo strany ústredných orgánov. V článku sú vysvetlené aj pravidlá týkajúce sa určenia príslušných vykonávajúcich orgánov. K príkazu na zaistenie musí byť pripojená žiadosť o vykonanie príkazu na konfiškáciu, resp. príkaz musí obsahovať pokyn, že majetok zostáva vo vykonávajúcom štáte až do predloženia žiadosti o konfiškáciu, pričom sa musí uviesť odhadovaný dátum takejto žiadosti. Vydávajúci orgán musí vykonávajúci orgán informovať aj o akejkoľvek zainteresovanej strane, vrátane tretích osôb konajúcich v dobrej viere, ktorých sa príkaz na zaistenie týka, ak o takýchto osobách vie.

Článok 15: Zasielanie príkazu na zaistenie jednému alebo viacerým vykonávajúcim štátom

Príkaz na zaistenie možno v zásade zaslať zároveň vždy iba jednému vykonávajúcemu štátu. V tomto článku sa stanovujú pravidlá týkajúce sa možnosti zaslať príkaz na zaistenie viac než jednému členskému štátu. Tieto pravidlá sú veľmi podobné pravidlám zasielania príkazov na konfiškáciu.

Ak sa majetok, na ktorý sa vzťahuje príkaz, nachádza v rôznych vykonávajúcich štátoch alebo ak jeho vykonanie zahŕňa konanie vo viac ako jednom vykonávajúcom štáte, vydávajúci orgán môže zaslať príkaz viac ako iba jednému vykonávajúcemu štátu. Vydávajúci orgán

môže zaslať aj príkaz týkajúci sa peňažnej sumy niekoľkým vykonávajúcim štátom, ak hodnota majetku, ktorý môže byť zaistený vo vydávajúcom štáte a v ktoromkoľvek jednom vykonávajúcom štáte, pravdepodobne nestačí na získanie celej sumy, na ktorú sa vzťahuje príkaz.

Článok 16: Tlačivo príkazu na zaistenie

Návrh ustanovuje zjednodušený postup zavedením štandardného tlačiva na vydávanie príkazov na zaistenie. Tlačivo preto nepredstavuje „osvedčenie“, ktoré sa pripája k samostatnému rozhodnutiu. Ide o zjednodušenie postupu vzájomného uznávania, pretože podľa rámcového rozhodnutia z roku 2003 o vzájomnom uznávaní príkazov na zaistenie sa k vnútroštátnemu príkazu na zaistenie malo pripojiť osvedčenie. Namiesto toho návrh v prílohe B stanovuje štandardné tlačivo na príkaz na zaistenie, ktoré musí vydávajúci orgán vyplniť, podpísať a overiť pravosť jeho obsahu, ako aj preložiť do úradného jazyka vykonávajúceho štátu. Tento prístup je rovnaký ako v smernici 2014/41/EÚ.

Článok 17: Uznávanie a vykonávanie príkazov na zaistenie

Vykonávajúci orgán uzná príkaz na zaistenie bez ďalších formálnych náležitostí a bezodkladne prijme všetky potrebné opatrenia na jeho výkon, pokiaľ neuplatní jeden z dôvodov na odmietnutie alebo odklad jeho uznania alebo výkonu.

Článok 18: Dôvody neuznania alebo nevykonania príkazov na zaistenie

Dôvody odmietnutia sú podobné ako dôvody odmietnutia v prípade príkazov na konfiškáciu, okrem niekoľkých zrejmých neuplatniteľných výnimiek.

Článok 19: Lehoty na uznanie a vykonanie príkazov na zaistenie

Zaistenie sa musí ako predbežné opatrenie uskutočniť rýchlo a vyžaduje krátke lehoty na uznanie a vykonanie. Z tohto dôvodu navrhované nariadenie obsahuje jednoznačné lehoty. Ide o významné zlepšenie v porovnaní s rámcovým rozhodnutím z roku 2003, ktoré nestanovilo žiadne jednoznačné lehoty.

Tieto rozdielne lehoty sú stanovené osobitne pre rozhodnutie o uznaní, pre vykonanie príkazu na zaistenie a pre informovanie vydávajúceho orgánu. Stanovené lehoty sú krátke, aby vykonávajúci štát v čo najkratšom čase uznal a vykonal príkaz, ako aj oznámil výsledok vydávajúcemu orgánu rovnako rýchlo a prioritne ako v podobných vnútroštátnych prípadoch. Okrem toho vykonávajúci orgán je povinný v plnej miere zohľadniť osobitné požiadavky uvedené v príkaze na zaistenie, ako napr. potrebu okamžitého zaistenia, resp. zaistenie požadované v konkrétnom dni.

Po prvé, vykonávajúci orgán je povinný rozhodnúť o uznaní alebo vykonaní príkazu na zaistenie čo najskôr, najneskôr však do 24 hodín od doručenia príkazu na zaistenie.

Po druhé, vykonávajúci orgán je povinný vykonať zaistenie bezodkladne najneskôr do 24 hodín od prijatia rozhodnutia o uznaní a vykonaní príkazu na zaistenie a svoje rozhodnutie musí bezodkladne oznámiť vydávajúcemu orgánu.

V prípadoch, keď vykonávajúci orgán uplatní dôvody odmietnutia alebo odkladu, tieto prísne lehoty nemožno dodržať. Preto podľa vysvetlenia v návrhu musí vykonávajúci orgán konať v takýchto prípadoch bezodkladne.

Okrem týchto lehôt sa v článku 25 stanovuje lehota troch dní, v rámci ktorej je vykonávajúci orgán povinný informovať vydávajúci orgán o vykonaných opatreniach.

Článok 20: Odklad vykonania príkazov na zaistenie

V tomto článku sa stanovuje štandardný text v nástrojoch vzájomného uznávania v prípade využitia možnosti odkladu uznania alebo vykonania príkazu na zaistenie. Vykonávajúci štát môže odložiť vykonanie príkazu na zaistenie, ak existuje riziko narušenia prebiehajúceho vyšetrovania alebo ak majetok už je predmetom príkazu na zaistenie, resp. príkazu na zaistenie, ktorý bol vydaný v rámci iného trestného konania vo vykonávajúcom štáte. Vykonávajúci orgán je povinný okamžite informovať vydávajúci orgán o odklade príkazu na zaistenie a len čo zaniknú dôvody na odklad, vykonávajúci orgán okamžite vykoná príkaz a informuje vydávajúci orgán.

Článok 21: Povinnosť informovať zainteresované strany

Po vykonaní príkazu na zaistenie vykonávajúci orgán je povinný oznámiť svoje rozhodnutie osobe, voči ktorej bol príkaz na zaistenie vydaný, a akejkol'vek zainteresovanej strane, pričom zohľadní pravidlá zachovania dôvernosti uvedené v článku 22. Týmto spôsobom majú dotknuté osoby možnosť uplatniť opravné prostriedky bez toho, aby ohrozili zaistenie.

Článok 22: Ochrana dôverných informácií

Vo väčšine prípadov obsahujú príkazy na zaistenie informácie, ktoré je potrebné chrániť, aby nebolo ohrozené vyšetrovanie. Článok vychádza z článku 19 smernice 2014/41/EÚ o Európskom vyšetrovacom príkaze a stanovuje sa v ňom povinnosť vydávajúcich a vykonávajúcich orgánov v oblasti zachovania dôvernosti vyšetrovania. Vykonávajúci orgán v prípade, ak nemôže splniť požiadavku ochrany dôverných informácií, o tejto skutočnosti bezodkladne informuje vydávajúci orgán.

Článok 23: Trvanie príkazov na zaistenie

V zásade by majetok mal zostať zaistený až do vydania konečného rozhodnutia o konfiškácii alebo uvoľnení zaisteného majetku vydávajúcim štátom. Môžu však nastať prípady, keď zrejme pominuli dôvody zaistenia alebo doba trvania sa zdá byť príliš dlhá. V tomto článku sa stanovujú pravidlá týkajúce sa obmedzenia doby, počas ktorej bude majetok zaistený, na základe konzultácií medzi vykonávajúcim a vydávajúcim orgánom. Nestanovuje sa žiadna absolútna lehota, pretože vzhľadom na trvanie vyšetrovania a súdneho konania môže byť dlhé trvanie zaistenia opodstatnené. Ak vydávajúci orgán neuvedie do šiestich týždňov dôvody, pre ktoré neakceptoval obmedzenie navrhnuté vykonávajúcim orgánom, vykonávajúci orgán môže zrušiť príkaz na zaistenie.

Článok 24: Nemožnosť vykonať príkaz na zaistenie

Vykonávajúci orgán je povinný bezodkladne informovať vydávajúci orgán v prípade, ak príkaz na zaistenie nemožno vykonať z dôvodu, že majetok už bol skonfiškovaný, zmizol, bol zničený, nemožno ho nájsť na uvedenom mieste alebo miesto, kde sa má majetok nachádzať, nebolo uvedené dostatočne presne.

Článok 25: Podávanie správ

V tomto článku sa stanovuje lehota troch dní, v rámci ktorej je vykonávajúci orgán povinný informovať o vykonaných opatreniach a výsledkoch vykonania príkazu na zaistenie.

Kapitola IV - Všeobecné ustanovenia

V tejto kapitole sa uvádzajú všeobecné pravidlá týkajúce vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu.

Článok 26: Právny poriadok, ktorým sa riadi vykonávanie

Vykonávajúci štát má na svojom území právomoc prijať a vykonať opatrenia po uznaní príkazu na zaistenie alebo konfiškáciu. Na výkon rozhodnutia sa vzťahuje právny poriadok vykonávajúceho štátu, vrátane pravidiel týkajúcich ochranných opatrení v prípade, ak sa rozhodnutia súvisiace s príkazom na zaistenie alebo príkazom na konfiškáciu prijímajú vo vykonávajúcom štáte.

Príkaz na zaistenie alebo príkaz na konfiškáciu voči právnickej osobe sa musí vykonať, aj keď vykonávajúci štát neuznáva zásadu trestnej zodpovednosti právnických osôb.

Vykonávajúci štát nesmie uložiť alternatívne opatrenia k zaisteniu a konfiškácii s výnimkou opatrení uvedených v článku 8 návrhu, ak s tým vydávajúci štát nesúhlasí.

Článok 27: Oznamovanie príslušných orgánov

Členské štáty sú povinné oznámiť Komisii príslušné vydávajúce a vykonávajúce orgány v zmysle vymedzenia týchto pojmov podľa článku 2 ods. 8 a 9. Okrem toho členské štáty môžu určiť jeden alebo viacero ústredných orgánov zodpovedných za administratívne zasielanie a prijímanie. Komisia zabezpečí dostupnosť týchto informácií pre všetky členské štáty a Radu.

Článok 28: Komunikácia

Tento článok sa týka komunikácie medzi príslušnými orgánmi v rámci postupu vzájomného uznávania. Na príslušné orgány sa vzťahuje všeobecná povinnosť vzájomnej komunikácie v priebehu postupu vzájomného uznávania, ak je potrebná, a to aj nad rámec konkrétnych povinností, ktoré sa stanovujú v jednotlivých článkoch návrhu.

Článok 29: Viaceré príkazy

Ak boli voči tej istej osobe vydané dva príkazy alebo viacero príkazov, ktoré sa týkajú peňažnej čiastky, a ak takáto osoba nemá dostatok prostriedkov, aby bolo možné vykonať všetky príkazy, alebo ak sa na konkrétny majetok vzťahuje viacero príkazov, vykonávajúci štát rozhodne o tom, ktorý z príkazov resp. ktoré príkazy sa má resp. majú vykonať, po riadnom zvážení okolností, vrátane záujmov obetí, zainteresovania zaisteného majetku, dátumov vydania príslušných príkazov a dátumov zaslania príslušných príkazov a v prípade potreby aj relatívnej závažnosti a miesta spáchania trestného činu.

Článok 30: Zastavenie vykonávania

Vydávajúci orgán je povinný bezodkladne informovať vykonávajúci orgán o akomkoľvek rozhodnutí alebo opatrení, v dôsledku ktorého prestáva byť príkaz vykonateľný alebo musí byť z vykonávajúceho štátu z akéhokoľvek iného dôvodu vzatý späť.

Článok 31: Správa zaisteného a skonfiškovaného majetku a nakladanie s ním

Vykonávajúci štát spravuje zaistený alebo skonfiškovaný majetok až do jeho konečného prevodu s cieľom zabrániť zníženiu jeho hodnoty.

Tento článok bližšie objasňuje pravidlá o nakladaní so skonfiškovaným majetkom. Právo obete na kompenzáciu a reštitúciu je v tomto článku zohľadnené v plnom rozsahu tým, že právo obete na kompenzáciu a reštitúciu má prednosť pred záujmami štátu. Po prvé, v článku sa stanovuje, že suma zodpovedajúca rozhodnutiu o kompenzácii alebo reštitúcii pripadá vydávajúcemu štátu na účely kompenzácie alebo reštitúcie pre obeť. Po druhé, ak konanie vo veci kompenzácie alebo reštitúcie pre obeť ešte nebolo vo vydávajúcom štáte ukončené, vykonávajúci štát zabráni nakladaniu so skonfiškovaným majetkom až do oznámenia rozhodnutia vykonávajúcemu orgánu. Ide o významnú novinku v právnom rámci EÚ, pretože

ani jedno z rámcových rozhodnutí neobsahuje žiadne ustanovenie o obetiach. Ustanoveniami sa zabezpečí, že obe neustrácajú svoje práva v prípade, keď sa majetok nachádza v iných členských štátoch; zároveň však toto ustanovenie nezakladá žiadne nové právo obetiam, ak takéto právo podľa vnútroštátneho práva neexistuje.

S ohľadom na potrebu poskytnúť pomoc pri vymáhaní daňových pohľadávok v súlade so smernicou 2010/24/EÚ sa uplatňujú, pokiaľ nie je dohodnuté inak, tieto pravidlá, ktoré vychádzajú zo zásady rovnosti medzi členskými štátmi, ako sa uvádza v rámcovom rozhodnutí 2006/783/SVV: Ak je suma uvedená v príkaze na konfiškáciu nižšia než 10 000 EUR, táto suma pripadne vykonávajúcemu štátu. Pri prekročení tejto sumy sa na vydávajúci štát v hotovosti prevedie 50 % zo skonfiškovaného majetku, resp. celý majetok v prípade prevodu vecných aktív so súhlasom vykonávajúceho štátu. Ak tieto pravidlá nemožno uplatniť, s majetkom sa naloží iným spôsobom v súlade s právnym poriadkom vykonávajúceho štátu.

Článok 32: Náklady

Náklady znáša vykonávajúci štát, ak vzniknú na jeho území, pričom vo všetkých ostatných prípadoch ich znáša vydávajúci štát. Ak mal vykonávajúci štát vysoké alebo výnimočné náklady, môže vydávajúcemu štátu navrhnúť, aby sa aj on na nákladoch podieľal.

Článok 33: Opravné prostriedky vo vykonávajúcom štáte proti uznaniu a vykonaniu

V tomto článku sa stanovujú opravné prostriedky vo vykonávajúcom štáte proti uznaniu a vykonaniu príkazu na zaistenie a konfiškáciu. Zainteresované strany vrátane tretích strán konajúcich v dobrej viere môžu podať žalobu na súde vo vykonávajúcom štáte na účely ochrany svojich práv v súlade s právnym poriadkom tohto štátu. Žaloba môže mať podľa zákonov vykonávajúceho štátu odkladný účinok. Vecné dôvody vydania príkazu na konfiškáciu v trestných veciach však nemožno napadnúť pred súdom vo vykonávajúcom štáte.

Článok 34: Náhrada

Okrem prípadov, keď je zodpovednosť spôsobená výhradne správaním vykonávajúceho štátu, vydávajúci štát nesie zodpovednosť za nahradenie akejkoľvek peňažnej sumy, ktorá bola zaplatená ako odškodnenie akejkoľvek strane po vykonaní príkazu.

Článok 35: Štatistika

Tento článok sa týka povinnosti členských štátov pravidelne zhromažďovať od príslušných orgánov štatistické údaje, ktoré sa týkajú vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu, a uchovávať ich. Zhromaždené štatistické údaje sa každý rok odošlú Komisii. Vzhľadom na súčasný nedostatok komplexných údajov týkajúcich sa vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu sa táto povinnosť javí ako potrebná s cieľom umožniť náležité posúdenie fungovania mechanizmu stanoveného týmto nariadením.

Kapitola V - Záverečné ustanovenia

Článok 36: Zmeny osvedčenia a tlačiva

Štandardné osvedčenie a tlačivo, ktoré obsahuje príloha I a II tohto návrhu, by mali slúžiť ako užitočný nástroj na zjednodušenie a zrýchlenie vzájomného uznávania a vykonávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu v čo najväčšom rozsahu. Z tohto dôvodu bude v budúcnosti potrebné čo najrýchlejšie riešiť zistené problémy, pokiaľ ide o obsah osvedčenia a tlačiva. Vykonávanie zmien v týchto dvoch prílohách prostredníctvom plnohodnotného legislatívneho postupu nie sú v súlade s touto požiadavkou. Preto článok 37 stanovuje rýchlejší a flexibilnejší postup vykonávania zmien prostredníctvom delegovaných aktov.

Článok 37: Vykonávanie delegovania právomoci

Tento článok stanovuje podmienky, za ktorých má Komisia právomoc prijímať delegované akty na vykonanie potrebných zmien v osvedčení a tlačive, ktoré tvoria prílohy k návrhu. Stanovuje sa v ňom štandardný postup prijímania takýchto delegovaných aktov.

Článok 38: Doložka o preskúmaní

Komisia podá Európskemu parlamentu a Rade správu o uplatňovaní tohto navrhovaného nariadenia päť rokov po nadobudnutí jeho účinnosti.

Článok 39: Nahradenie

Toto nariadenie nahrádza rámcové rozhodnutia 2003/577/SVV a 2006/783/SVV vo vzťahu k členským štátom, ktoré sú ním viazané. Rámcové rozhodnutia 2003/577/SVV a 2006/783/SVV sa naďalej uplatňujú vo vzťahu k tým členským štátom, ktoré nie sú viazané týmto nariadením.

Článok 40: Nadobudnutie účinnosti a uplatňovanie

Navrhované nariadenie nadobúda účinnosť dvadsiatym dňom po jeho uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*. Nariadenie sa začne uplatňovať šesť mesiacov po nadobudnutí jeho účinnosti s výnimkou článku 27, ktorý sa začne uplatňovať od dátumu nadobudnutia účinnosti nariadenia.

Návrh

NARIADENIE EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY**o vzájomnom uznávaní príkazov na zaistenie a konfiškáciu**

EURÓPSKY PARLAMENT A RADA EURÓPSKEJ ÚNIE,

so zreteľom na Zmluvu o fungovaní Európskej únie, a najmä na jej článok 82 ods. 1 písm. a),

so zreteľom na návrh Európskej komisie,

po postúpení návrhu legislatívneho aktu národným parlamentom,

konajúc v súlade s riadnym legislatívnym postupom,

keďže:

- (1) Európska únia si dala za cieľ udržiavať a rozvíjať priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.
- (2) Justičná spolupráca v trestných veciach v Únii je založená na zásade vzájomného uznávania rozsudkov a justičných rozhodnutí, ktorá sa od zasadnutia Európskej rady v Tampere 15. a 16. októbra 1999 všeobecne označuje za základný kameň justičnej spolupráce v trestných veciach v rámci Únie.
- (3) Medzi najúčinnnejšie prostriedky boja proti trestnej činnosti patrí zaistenie a konfiškácia prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti. Európska únia je odhodlaná zabezpečiť účinnejšiu identifikáciu, konfiškáciu a opätovné využitie majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti²⁴.
- (4) Keďže trestná činnosť je v mnohých prípadoch svojou povahou nadnárodná, účinná cezhraničná spolupráca je nevyhnutná pre zhabanie a skonfiškovanie príjmov z trestnej činnosti a prostriedkov na jej páchanie.
- (5) Súčasný právny rámec Únie vo vzťahu k vzájomnému uznávaniu príkazov na zaistenie a konfiškáciu tvorí rámcové rozhodnutie Rady 2003/577/SVV z 22. júla 2003 o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii²⁵ a rámcové rozhodnutie Rady 2006/783/SVV zo 6. októbra 2006 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na príkazy na konfiškáciu²⁶.
- (6) Zo správ Komisie o vykonávaní rámcových rozhodnutí 2003/577/SVV a 2006/783/SVV vyplýva, že existujúci režim vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu nie je úplne účinný. Súčasné nástroje sa v členských štátoch nevykonávali a neuplatňovali jednotným spôsobom, čo viedlo k nedostatočnému vzájomnému uznávaniu.
- (7) Právny rámec Únie v oblasti vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu zaostáva za najnovším legislatívnym vývojom na úrovni Únie a na

²⁴ „Štokholmský program – otvorená a bezpečná Európa, ktorá slúži občanom a chráni ich“, Ú. v. EÚ C 115, 4.5.2010, s. 1.

²⁵ Ú. v. EÚ L 196, 2.8.2003, s. 45.

²⁶ Ú. v. EÚ L 328, 21.11.2006, s. 59.

úrovni jednotlivých štátov. Smernica 2014/42/EÚ²⁷ ustanovuje spoločné minimálne pravidlá zaistenia a konfiškácie majetku. Tieto spoločné minimálne pravidlá sa týkajú konfiškácie príjmov z trestnej činnosti a prostriedkov na jej páchanie, a to aj v prípade nevyhovujúceho zdravotného stavu a úteku podozrivej alebo obvinenej osoby, keď sa začalo trestné konanie vo veci trestného činu, rozšírenej konfiškácie a konfiškácie majetku tretích osôb. Tieto spoločné minimálne pravidlá sa týkajú aj zaistovania majetku na účely prípadnej následnej konfiškácie. Typy konfiškácie a zaistenia, na ktoré sa vzťahuje smernica 2014/42/EÚ, by mali takisto spadať pod právny rámec týkajúci sa vzájomného uznávania.

- (8) V rámci prijímania smernice 2014/42/EÚ Európsky parlament a Rada vyhlásili, že účinný systém zaistovania a konfiškácie v Európskej únii je úzko spojený s riadne fungujúcim vzájomným uznávaním príkazov na zaistenie a konfiškáciu. Vzhľadom na potrebu zaviesť komplexný systém v oblasti zaistenia a konfiškácie prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti Európsky parlament a Rada vyzvali Komisiu, aby predložila legislatívny návrh týkajúci sa vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu.
- (9) V Európskom programe v oblasti bezpečnosti²⁸ Komisia konštatovala, že justičná spolupráca v trestných veciach sa opiera o existenciu účinných cezhraničných nástrojov a že vzájomné uznávanie rozsudkov a justičných rozhodnutí je hlavným prvkom bezpečnostného rámca. Komisia takisto pripomenula potrebu zlepšiť vzájomné uznávanie príkazov na zaistenie a konfiškáciu.
- (10) Vo svojom oznámení Európskemu parlamentu a Rade o akčnom pláne na posilnenie boja proti financovaniu terorizmu²⁹ Komisia zdôraznila potrebu zaistiť, aby bol páchatelom, ktorí financujú terorizmus, odňatý ich majetok. V záujme narušovania činností organizovaného zločinu, ktorými sa financuje terorizmus, je nevyhnutné zbaviť týchto páchatelov príjmov z trestnej činnosti. Z tohto hľadiska je potrebné zabezpečiť, aby sa všetky druhy príkazov na zaistenie a konfiškáciu vykonávali v maximálnom možnom rozsahu v celej Únii prostredníctvom uplatňovania zásady vzájomného uznávania.
- (11) V záujme zabezpečenia účinného vzájomného uznávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu by pravidlá uznávania a vykonávania týchto príkazov mali byť stanovené v právne záväznom a priamo uplatniteľnom právnom akte Únie.
- (12) Je dôležité uľahčiť vzájomné uznávanie a vykonávanie príkazov na zaistenie a konfiškáciu majetku stanovením pravidiel, podľa ktorých bude členský štát povinný uznať a vykonať na svojom území príkazy na zaistenie a konfiškáciu vydané iným členským štátom v rámci trestného konania.
- (13) Toto nariadenie by sa malo uplatňovať na všetky príkazy na konfiškáciu, ktoré uloží súd po konaní v súvislosti s trestným činom, a na všetky príkazy na zaistenie vydané na účely prípadnej následnej konfiškácie. Preto by sa malo vzťahovať na všetky typy príkazov, na ktoré sa vzťahuje smernica 2014/42/EÚ, ako aj na ostatné typy príkazov vydaných bez konečného odsudzujúceho rozsudku v rámci trestného konania. Toto

²⁷ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/42/EÚ z 3. apríla 2014 o zaistení a konfiškácii prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti v Európskej únii (Ú. v. EÚ L 127, 29.4.2014, s. 39).

²⁸ Oznámenie Komisie Európskemu parlamentu, Rade, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov, *Európsky program v oblasti bezpečnosti*, COM(2015) 185 final.

²⁹ COM(2016) 50 final.

nariadenie by sa nemalo vzťahovať na príkazy na zaistenie a konfiškáciu vydané v rámci občianskych a správnych konaní.

- (14) Toto nariadenie by sa malo vzťahovať na príkazy na zaistenie a konfiškáciu, ktoré súvisia s trestnými činmi spadajúcimi pod smernicu 2014/42/EÚ, ako aj na príkazy súvisiace s inými trestnými činmi. Trestné činy by preto nemali byť obmedzené na oblasti mimoriadne závažnej trestnej činnosti s cezhraničným rozmerom, pretože článok 82 ZFEÚ nevyžaduje takéto obmedzenie v prípade opatrení, ktoré stanovujú pravidlá a postupy týkajúce sa zabezpečenia vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach.
- (15) Spolupráca medzi členskými štátmi na základe zásady vzájomného uznávania a bezodkladného vykonávania súdnych rozhodnutí predpokladá dôveru, že rozhodnutia, ktoré sa majú uznať a vykonať, budú vždy prijaté v súlade so zásadami zákonnosti, subsidiarity a proporcionality. Taktiež predpokladá, že práva udelené stranám alebo tretím osobám konajúcim v dobrej viere sa zachovávajú.
- (16) Týmto nariadením nie je dotknutá povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne zásady zakotvené v článku 6 ZEÚ.
- (17) Toto nariadenie rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané v Charte základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDLP). Toto nariadenie by sa malo uplatňovať v súlade s týmito právami a zásadami.
- (18) Pri uplatňovaní tohto nariadenia by sa mali zohľadňovať smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/64/EÚ³⁰, 2012/13/EÚ³¹, 2013/48/EÚ³², 2016/343³³, 2016/800³⁴ a 2016/1919³⁵, ktoré sa týkajú procesných práv v trestnom konaní.
- (19) Popri zabezpečení dodržiavania základných práv by sa pravidlami zasielania, uznávania a vykonávania príkazov na zaistenie a konfiškáciu mala zabezpečiť účinnosť procesu vymáhania majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti.
- (20) Na tento účel by príkazy na zaistenie a konfiškáciu mal zasielať priamo vydávajúci orgán vykonávajúcemu orgánu alebo v prípade potreby ústrednému orgánu.
- (21) Príkaz na konfiškáciu by sa mal zasielať spolu so štandardným osvedčením.

³⁰ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2010/64/EÚ z 20. októbra 2010 o práve na tlmočenie a preklad v trestnom konaní (Ú. v. EÚ L 280, 26.10.2010, s. 1).

³¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ z 22. mája 2012 o práve na informácie v trestnom konaní (Ú. v. EÚ L 142, 1.6.2012, s. 1).

³² Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/48/EÚ z 22. októbra 2013 o práve na prístup k obhajcovi v trestnom konaní a v konaní o európskom zatykači a o práve na informovanie tretej osoby po pozbavení osobnej slobody a na komunikáciu s tretími osobami a s konzulárnymi úradmi po pozbavení osobnej slobody (Ú. v. EÚ L 294, 6.11.2013, s. 1).

³³ Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie nevinoty a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní (Ú. v. EÚ L 65, 11.3.2016, s. 1).

³⁴ Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/800 z 11. mája 2016 o procesných zárukách pre deti, ktoré sú podozrivými alebo obvinenými osobami v trestnom konaní (Ú. v. EÚ L 132, 21.5.2016, s. 1).

³⁵ Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/1919 z 26. októbra 2016 o právnej pomoci pre podozrivé a obvinené osoby v trestnom konaní a pre vyžiadané osoby v konaní o európskom zatykači (Ú. v. EÚ L 297, 4.11.2016, s. 1).

- (22) Vykonávajúci orgán by mal uznať príkaz na konfiškáciu bez ďalších formálnych náležitostí a prijať opatrenia potrebné na jeho vykonanie. Rozhodnutie o uznaní a vykonaní príkazu na konfiškáciu by sa malo prijať – a konfiškácia by sa mala vykonať – rovnako rýchlo a prioritne ako v podobnom vnútroštátnom prípade. Lehoty by sa mali stanoviť s cieľom zabezpečiť rýchle a účinné prijatie rozhodnutia a vykonanie príkazu na konfiškáciu.
- (23) Vzhľadom na naliehavosť zaistenia a jeho predbežný charakter by sa na vydanie príkazu na zaistenie malo použiť štandardné tlačivo. Vydávajúci orgán by mal zistiť, či je vydanie príkazu na zaistenie potrebné a primerané na účely toho, aby sa predbežne zabránilo zničeniu, premene, presunu, prevodu majetku alebo nakladaniu s ním. V záujme zosúladenia podmienok vydávania príkazov na zaistenie vo vnútroštátnych a cezhraničných prípadoch by sa príkaz na zaistenie podľa tohto nariadenia mal vydať len v takom prípade, ak by bol vydaný aj v podobnom vnútroštátnom prípade.
- (24) Vykonávajúci orgán by mal uznať príkaz na zaistenie bez ďalších formálnych náležitostí a bezodkladne prijať opatrenia potrebné na jeho vykonanie. Rozhodnutie o uznaní a vykonaní príkazu na zaistenie by sa malo prijať – a zaistenie by sa malo vykonať – rovnako rýchlo a prioritne ako v podobnom vnútroštátnom prípade. Lehoty by sa mali stanoviť s cieľom zabezpečiť rýchle a účinné prijatie rozhodnutia a vykonanie príkazu na zaistenie.
- (25) Pri vykonaní príkazu na zaistenie by vydávajúci orgán a vykonávajúci orgán mali náležite zohľadniť dôvernú povahu vyšetrovania. Vykonávajúci orgán by mal najmä zaručiť dôvernosť skutočností a podstaty príkazu na zaistenie.
- (26) Uznanie a vykonanie príkazu na zaistenie alebo príkazu na konfiškáciu by sa nemalo odmietnuť z iných dôvodov než tých, ktoré sú uvedené v tomto nariadení. Vykonávajúci orgán by mal mať najmä možnosť neuznať a nevykonať príkaz na konfiškáciu na základe zásady *ne bis in idem*, na základe práv akejkoľvek zainteresovanej strany alebo práva byť prítomný na súdnom konaní.
- (27) Pred uskutočnením rozhodnutia o uplatnení dôvodu neuznania a nevykonania by sa vykonávajúci orgán mal poradiť s vydávajúcim orgánom s cieľom získať akékoľvek potrebné doplňujúce informácie.
- (28) Vykonávajúci orgán by mal mať možnosť odložiť vykonanie príkazu na konfiškáciu alebo zaistenie, a to najmä v prípade, ak by jeho vykonanie mohlo narušiť prebiehajúce vyšetrovanie. Ihneď ako zanikne dôvod odkladu vykonávajúci orgán by mal prijať potrebné opatrenia na vykonanie príkazu.
- (29) Vydávajúci orgán by mal byť bezodkladne informovaný o nemožnosti vykonať príkaz. Takáto nemožnosť vykonať príkaz môže byť spôsobená tým, že majetok už bol skonfiškovaný, zmizol, bol zničený, nemožno ho nájsť na mieste, ktoré uviedol vydávajúci orgán, alebo miesto, kde sa má majetok nachádzať, nebolo uvedené dostatočne presne.
- (30) Vykonávanie príkazu na konfiškáciu alebo zaistenie by sa malo riadiť právnym poriadkom vykonávajúceho štátu a iba jeho orgány by mali byť príslušné rozhodovať o postupoch jeho vykonania.
- (31) Správne praktické vykonávanie nariadenia predpokladá úzku komunikáciu medzi príslušnými zúčastnenými vnútroštátnymi orgánmi najmä v prípadoch súčasného výkonu príkazu na konfiškáciu vo viac ako jednom členskom štáte. Príslušné vnútroštátne orgány by sa preto mali navzájom radiť vždy, keď je to potrebné.

- (32) V cezhraničných prípadoch by nemalo byť dotknuté právo obetí na kompenzáciu a reštitúciu. V rámci pravidiel o nakladaní so skonfiškovaným majetkom by mala byť uprednostnená kompenzácia pre obeť a reštitúcia majetku obeti. Členské štáty by mali takisto vziať do úvahy svoje povinnosti pri vymáhaní daňových pohľadávok od iných členských štátov v súlade so smernicou 2010/24/EÚ³⁶.
- (33) Členské štáty by nemali mať možnosť navzájom si nárokovat' náhradu nákladov vyplývajúcich z uplatňovania tohto nástroja. Ak mal vykonávajúci štát vysoké alebo výnimočné náklady, vydávajúci orgán by mal vziať do úvahy návrh vykonávajúceho orgánu, aby sa na nákladoch podieľal.
- (34) Ktorákoľvek zainteresovaná strana vrátane tretích osôb konajúcich v dobrej viere by mala mať k dispozícii opravné prostriedky proti uznaniu a vykonaniu príkazu na zaistenie alebo konfiškáciu na účely ochrany jej práv, vrátane účinnej možnosti napadnúť príkaz na súde alebo domáhať sa titulu vlastníckeho alebo iného majetkového práva v súlade so smernicou 2014/42/EÚ. Žaloba by sa mala podať na súd vo vykonávajúcom štáte.
- (35) Na účely vykonania zmien v osvedčení a tlačive, ktoré obsahuje príloha I a II k tomuto nariadeniu, by sa mala na Európsku komisiu delegovať právomoc prijímať akty v súlade s článkom 290 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Je osobitne dôležité, aby Komisia počas prípravných prác súvisiacich s delegovanými aktmi uskutočnila príslušné konzultácie, a to aj na úrovni expertov. Pri príprave a vypracúvaní delegovaných aktov by Komisia mala zabezpečiť, aby sa príslušné dokumenty súčasne, vo vhodnom čase a vhodným spôsobom postúpili Európskemu parlamentu a Rade.
- (36) Keďže cieľ tohto nariadenia, ktorým je vzájomné uznávanie a vykonávanie príkazov na zaistenie a konfiškáciu, nemožno dosiahnuť na úrovni jednotlivých členských štátov, ale z dôvodov jeho rozsahu a dôsledkov ho možno lepšie dosiahnuť na úrovni Únie, môže Únia prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity podľa článku 5 Zmluvy o Európskej únii. V súlade so zásadou proporcionality podľa uvedeného článku toto nariadenie neprekračuje rámec nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa.
- (37) Ustanovenia rámcového rozhodnutia 2003/577/SVV už nahradila smernica 2014/41/EÚ³⁷, pokiaľ ide o zaistenie dôkazov. Ustanovenia rámcového rozhodnutia 2003/577/SVV by sa mali nahradiť týmto nariadením medzi členskými štátmi, ktoré sú ním viazané, pokiaľ ide o zaistenie na účely následnej konfiškácie majetku. Ustanovenia týkajúce sa zaistenia dôkazov a zaistenia na účely následnej konfiškácie by sa mali zosúladiť. Toto nariadenie by malo nahradiť aj rámcové rozhodnutie 2006/783/SVV medzi členskými štátmi, ktoré sú ním viazané.
- (38) V súlade s článkom 3 Protokolu o postavení Spojeného kráľovstva a Írska s ohľadom na priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ktorý je pripojený k Zmluve o Európskej únii a Zmluve o fungovaní Európskej únie, *[Spojené kráľovstvo/Írsko oznámilo želanie zúčastniť sa na prijatí a uplatňovaní tohto nariadenia]/[a bez toho, aby bol dotknutý článok 4 uvedeného protokolu, Spojené kráľovstvo/Írsko sa nezúčastňujú na prijatí tohto nariadenia a nie sú ním viazané ani nepodliehajú jeho uplatňovaniu.]*

³⁶ Smernica Rady 2010/24/EÚ zo 16. marca 2010 o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok vyplývajúcich z daní, poplatkov a ďalších opatrení (Ú. v. EÚ L 84, 31.3.2010, s. 1).

³⁷ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach (Ú. v. EÚ L 130, 1.5.2014, s. 1).

- (39) V súlade s článkami 1 a 2 Protokolu o postavení Dánska, ktorý je pripojený k Zmluve o Európskej únii a Zmluve o fungovaní Európskej únie, sa Dánsko nezúčastňuje na prijatí tohto nariadenia, nie je ním viazané ani nepodlieha jeho uplatňovaniu,

PRIJALI TOTO NARIADENIE:

KAPITOLA I

PREDMET ÚPRAVY, VYMEDZENIE POJMOV A ROZSAH PÔSOBNOSTI

Článok 1

Predmet úpravy

1. V tomto nariadení sa stanovujú pravidlá, podľa ktorých členský štát uzná a vykoná na svojom území príkaz na zaistenie alebo konfiškáciu vydaný iným členským štátom v rámci trestného konania.
2. Týmto nariadením nie je dotknutá povinnosť rešpektovať základné práva a právne zásady zakotvené v článku 6 ZEÚ.

Článok 2

Vymedzenie pojmov

Na účely tohto nariadenia sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

1. „príkaz na konfiškáciu“ je konečný trest alebo opatrenie uložené súdom po konaní v súvislosti s trestným činom, ktorého dôsledkom je konečné odňatie majetku fyzickej alebo právnickej osoby;
2. „príkaz na zaistenie“ je súdne rozhodnutie, ktoré v súvislosti s príkazom na zaistenie vo vydávajúcom štáte vydal alebo overil orgán uvedený v bode 8, aby sa na účely prípadnej následnej konfiškácie majetku predbežne zabránilo jeho zničeniu, premene, presunu, prevodu alebo nakladaniu s majetkom;
3. „majetok“ je majetok akéhokoľvek druhu bez ohľadu na to, či je hmotný alebo nehmotný, hnutel'ný alebo nehnuteľný, a právne listiny alebo nástroje, ktoré potvrdzujú vlastnícke alebo iné právo k tomuto majetku, o ktorom sa vydávajúci orgán domnieva, že:
 - a) predstavuje príjmy z trestného činu alebo zodpovedá buď plnej hodnote, alebo čiastočnej hodnote takýchto príjmov,
 - b) a) predstavuje prostriedky páchania takéhoto trestného činu alebo hodnotu takýchto prostriedkov,
 - c) podlieha konfiškácii v dôsledku uplatnenia akýchkoľvek právomocí na konfiškáciu vo vydávajúcom štáte uvedených v smernici 2014/42/EÚ alebo
 - d) podlieha konfiškácii podľa iných ustanovení týkajúcich sa právomocí na konfiškáciu podľa právneho poriadku vydávajúceho štátu;

4. „príjmy“ sú akýkoľvek hospodársky prospech pochádzajúci priamo alebo nepriamo z trestnej činnosti; môžu pozostávať z majetku v akejkoľvek podobe a zahŕňajú všetky následné opätovné investície alebo premenu priamych príjmov a akýkoľvek majetkový prospech;
5. „prostriedky“ sú akýkoľvek majetok, ktorý bol akýmkoľvek spôsobom, celkom alebo sčasti, použitý alebo určený na spáchanie trestného činu alebo trestných činov;
6. „vydávajúci štát“ je členský štát, v ktorom bol v rámci trestného konania vydaný príkaz na zaistenie alebo príkaz na konfiškáciu;
7. „vykonávajúci štát“ je členský štát, do ktorého bol zaslaný príkaz na zaistenie alebo príkaz na konfiškáciu na účely uznania a vykonania;
8. „vydávajúci orgán“ je:
 - a) v prípade príkazu na zaistenie:
 1. sudca, súd, vyšetrojúci sudca alebo prokurátor príslušný konať v dotknutej veci alebo
 2. akýkoľvek iný príslušný orgán určený vydávajúcim štátom, ktorý má v trestnom konaní právomoc vydať príkaz na zaistenie majetku alebo vykonať príkaz na zaistenie v súlade s vnútroštátnym právnym poriadkom. Okrem toho pred tým, ako sa príkaz na zaistenie zašle vykonávajúcemu orgánu, a po preskúmaní, či spĺňa podmienky na vydanie takéhoto príkazu podľa tohto nariadenia, a to najmä podmienky stanovené v článku 13 ods. 1, overí ho sudca, súd, vyšetrojúci sudca alebo prokurátor vo vydávajúcom štáte. Ak príkaz overil takýto orgán, možno na účely zaslania príkazu aj tento orgán považovať za vydávajúci orgán;
 - b) v prípade príkazu na konfiškáciu: príslušný orgán určený vydávajúcim štátom, ktorý má v trestnom konaní právomoc vykonať príkaz na konfiškáciu vydaný súdom v súlade s vnútroštátnym právnym poriadkom;
9. „vykonávajúci orgán“ je orgán, ktorý má v súlade s týmto nariadením a postupmi platnými v podobnom vnútroštátnom prípade právomoc uznať príkaz na zaistenie alebo konfiškáciu a zabezpečiť jeho vykonanie.

Článok 3

Trestné činy

1. Príkaz na zaistenie alebo konfiškáciu sa vykoná bez overenia obojstrannej trestnosti činov, ak činy, ktoré viedli k vydaniu príkazu na zaistenie alebo konfiškáciu, predstavujú jeden alebo viacero z týchto trestných činov vymedzených právnym poriadkom vydávajúceho štátu, ktoré sa vo vydávajúcom štáte trestajú odňatím slobody s hornou hranicou sadzby najmenej tri roky: :
 - účasť na zločinnom spolčení,
 - terorizmus,
 - obchodovanie s ľuďmi,
 - sexuálne vykorisťovanie detí a detská pornografia,

- nedovolené obchodovanie s omamnými a psychotropnými látkami,
- nedovolené obchodovanie so zbraňami, strelivom a výbušnami,
- korupcia,
- podvod a podvod týkajúci sa trestných činov vymedzených v smernici 2017/xxx/EÚ o boji proti podvodom poškodzujúcim finančné záujmy Únie prostredníctvom trestného práva,
- podvod vrátane podvodu týkajúceho sa finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa Dohovoru o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev z 26. júla 1995,
- legalizácia príjmov z trestnej činnosti,
- falšovanie a pozmeňovanie meny vrátane eura,
- počítačová kriminalita,
- trestné činy proti životnému prostrediu vrátane nedovoleného obchodovania s ohrozenými živočíšnymi a rastlinnými druhmi, ich plemenami a odrodami,
- uľahčenie neoprávneného prekročenia štátnej hranice a neoprávneného pobytu,
- vražda, závažné ublíženie na zdraví,
- nedovolené obchodovanie s ľudskými orgánmi a tkanivami,
- únos, obmedzovanie osobnej slobody a branie rukojevníka,
- rasizmus a xenofóbia,
- organizovaná alebo ozbrojená lúpež,
- nedovolené obchodovanie s kultúrnymi objektmi vrátane starožitností a umeleckých diel,
- podvodné konanie,
- vymáhanie peňazí alebo inej výhody a vydieranie,
- falšovanie a výroba nelegálnych kópií výrobkov,
- falšovanie a pozmeňovanie verejných listín a obchodovanie s takými listinami,
- podvody a falšovanie bezhotovostných platobných prostriedkov,
- nedovolené obchodovanie s hormonálnymi látkami a ďalšími prostriedkami na podporu rastu,
- nedovolené obchodovanie s jadrovými alebo rádioaktívnymi materiálmi,
- obchodovanie s odcudzenými vozidlami,
- znásilnenie,
- podpaľáčstvo,
- trestné činy podliehajúce právomoci Medzinárodného trestného súdu,
- nezákonné ovládnutie lietadla alebo plavidla,
- sabotáž.

2. V prípade iných trestných činov, než sú činy uvedené v odseku 1, môže vykonávajúci štát podmieniť uznanie a vykonanie príkazu na zaistenie alebo konfiškáciu tým, aby činy, ktoré viedli k vydaniu príkazu na zaistenie alebo konfiškáciu, boli trestnými činmi podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu, a to bez ohľadu na znaky skutkovej podstaty alebo na to, ako sú opísané v právnom poriadku vydávajúceho štátu.

KAPITOLA II

ZASIELANIE, UZNÁVANIE A VYKONÁVANIE PRÍKAZOV NA KONFIŠKÁCIU

Článok 4

Zasielanie príkazov na konfiškáciu

1. Vydávajúci orgán zašle príkaz na konfiškáciu alebo jeho overenú kópiu spolu s osvedčením stanoveným v článku 7 priamo vykonávajúcemu orgánu alebo prípadne ústrednému orgánu uvedenému v článku 27 ods. 2 akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotovenie písomného záznamu, za podmienok, ktoré vykonávajúcemu orgánu umožnia potvrdiť jeho pravosť.
2. Príkaz na konfiškáciu, ktorý sa týka peňažnej sumy, sa zašle členskému štátu, o ktorom sa vydávajúci orgán opodstatnene domnieva, že je štátom, v ktorom má fyzická alebo právnická osoba, voči ktorej bol príkaz vydaný, majetok alebo príjem.
3. Príkaz na konfiškáciu, ktorý sa týka konkrétnych vecí tvoriacich súčasť majetku, sa zašle členskému štátu, o ktorom sa vydávajúci orgán opodstatnene domnieva, že je štátom, v ktorom sa nachádza majetok, na ktorý sa vzťahuje príkaz na konfiškáciu.
4. Ak neexistujú opodstatnené dôvody, ktoré by umožňovali vydávajúcemu orgánu určiť členský štát, ktorému sa má príkaz na konfiškáciu zaslať, príkaz sa zašle členskému štátu, v ktorom má fyzická alebo právnická osoba, voči ktorej bol príkaz vydaný, svoj obvyklý pobyt alebo, v prípade právnickej osoby, svoje registrované sídlo.
5. Ak nie je príslušný vykonávajúci orgán známy, vydávajúci orgán vykoná všetky potrebné šetrenia vrátane šetrení cez kontaktné miesta Európskej justičnej siete³⁸, aby túto informáciu od vykonávajúceho štátu získal.
6. Ak orgán vo vykonávajúcom štáte, ktorému bol doručený príkaz na konfiškáciu, nemá právomoc uznať ho a prijať potrebné opatrenia na jeho vykonanie, bezodkladne zašle príkaz na konfiškáciu príslušnému vykonávajúcemu orgánu vo svojom členskom štáte a informuje o tom vydávajúci orgán.

Článok 5

Zasielanie príkazu na konfiškáciu jednému alebo viacerým vykonávajúcim štátom

1. Príkaz na konfiškáciu možno podľa článku 4 zaslať vždy iba jednému vykonávajúcemu štátu.
2. Príkaz na konfiškáciu týkajúci sa konkrétnych vecí tvoriacich súčasť majetku možno súčasne zaslať viac ako jednému vykonávajúcemu štátu, ak:

³⁸ Rozhodnutie Rady 2008/976/SVV zo 16. decembra 2008 o Európskej justičnej sieti, Ú. v. EÚ L 348, 24.12.2008 s. 130.

- a) vydávajúcí orgán sa opodstatnene domnieva, že rôzne veci tvoriace súčasť majetku, na ktorý sa vzťahuje príkaz na konfiškáciu, sa nachádzajú v rôznych vykonávajúcich štátoch,
 - b) konfiškácia konkrétnej veci tvoriacej súčasť majetku, na ktorý sa vzťahuje príkaz na konfiškáciu, zahŕňa vykonanie krokov vo viac ako jednom vykonávajúcom štáte alebo
 - c) vydávajúcí orgán sa opodstatnene domnieva, že konkrétna vec tvoriaca súčasť majetku, na ktorý sa vzťahuje príkaz na konfiškáciu, sa nachádza v jednom z dvoch alebo viacerých špecifikovaných vykonávajúcich štátov.
3. Príkaz na konfiškáciu týkajúci sa peňažnej sumy možno súčasne zaslať viac ako jednému vykonávajúcemu štátu, ak príslušný vydávajúcí orgán usúdi, že je tak obzvlášť potrebné urobiť, najmä ak:
- a) dotknutý majetok nebol zaistený podľa tohto nariadenia alebo
 - b) hodnota majetku, ktorý možno skonfiškovať vo vydávajúcom štáte a v ktoromkoľvek vykonávajúcom štáte, pravdepodobne nestačí na získanie celej sumy, na ktorú sa vzťahuje príkaz na konfiškáciu.

Článok 6

Dôsledky zaslania príkazov na konfiškáciu

1. Zaslanie príkazu na konfiškáciu jednému alebo viacerým vykonávajúcim štátom v súlade s článkami 4 a 5 neobmedzuje právo vydávajúceho štátu, aby príkaz vykonal sám.
2. Ak sa príkaz na konfiškáciu týkajúci sa peňažnej sumy zasiela jednému alebo viacerým vykonávajúcim štátom, celková hodnota získaná z jeho vykonania nesmie presiahnuť maximálnu sumu uvedenú v príkaze na konfiškáciu.
3. Vydávajúcí orgán bezodkladne a akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotovenie písomného záznamu, informuje vykonávajúcí orgán:
 - a) ak sa domnieva, že existuje riziko, že sa v rámci vykonania môže získať suma prekračujúca maximálnu sumu, a to najmä na základe informácií, ktoré mu oznámil vykonávajúcí orgán podľa článku 11 ods. 1 písm. b);
 - b) ak celý príkaz na zaistenie alebo konfiškáciu alebo jeho časť bol vykonaný vo vydávajúcom štáte alebo v inom vykonávajúcom štáte, pričom sa uvedie suma, pre ktorú príkaz na zaistenie alebo konfiškáciu ešte nebol vykonaný;
 - c) ak po zaslaní príkazu v súlade s článkom 4 orgán vydávajúceho štátu dostane akúkoľvek peňažnú sumu, ktorú dotknutá osoba dobrovoľne uhradila v súvislosti s týmto príkazom.

Ak sa uplatňuje písmeno b), vydávajúcí orgán informuje čo najskôr vykonávajúcí orgán o tom, či uvedené riziko pominulo.

4. Ak vydávajúcí štát uviedol, že si želá vziať príkaz od vykonávajúceho štátu z akéhokoľvek dôvodu späť, vykonávajúcí štát bezodkladne zastaví vykonávanie príkazu na konfiškáciu.

Článok 7

Štandardné osvedčenie

1. Vydávajúci orgán vyplní osvedčenie uvedené v prílohe I, podpíše ho a osvedčí presnosť a správnosť jeho obsahu.
2. Vydávajúci orgán preloží osvedčenie do úradného jazyka vykonávajúceho štátu alebo do ktoréhokoľvek iného jazyka, ktorý predmetný členský štát uviedol v súlade s odsekom 3.
3. Ktorýkoľvek členský štát môže kedykoľvek uviesť vo vyhlásení predloženom Komisii, že bude akceptovať preklad do jedného alebo viacerých úradných jazykov Únie.

Článok 8

Uznávanie a vykonávanie príkazov na konfiškáciu

1. Vykonávajúci orgán bez ďalších formálnych náležitostí uzná príkaz na konfiškáciu zaslaný v súlade s článkom 4 a prijme opatrenia potrebné na jeho vykonanie rovnakým spôsobom, ako v prípade príkazu na konfiškáciu vydaného orgánom vykonávajúceho štátu, pokiaľ tento orgán nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov neuznania a nevykonania, ktoré sú stanovené v článku 9, alebo jedného z dôvodov odkladu, ktoré sú stanovené v článku 11.
2. Ak sa príkaz na konfiškáciu týka konkrétnej veci tvoriacej súčasť majetku, vydávajúci orgán a vykonávajúci orgán sa môžu dohodnúť, ak to stanovuje právny poriadok vydávajúceho štátu, že konfiškácia vo vykonávajúcom štáte môže mať formu požiadavky na zaplatenie peňažnej sumy zodpovedajúcej hodnote majetku.
3. Ak sa príkaz na konfiškáciu týka peňažnej sumy a zodpovedajúcu platbu nie je možné získať, vykonávajúci orgán vykoná na tento účel príkaz na konfiškáciu v súlade s odsekom 1 v súvislosti s ktoroukoľvek vecou tvoriacou súčasť majetku, ktorá je na tento účel dostupná. Vykonávajúci orgán v prípade potreby prepočíta sumu, ktorá sa má skonfiškovať, do meny vykonávajúceho štátu podľa výmenného kurzu platného v čase, keď bol príkaz na konfiškáciu vydaný.
4. Bezodkladne po vykonaní príkazu informuje vykonávajúci orgán vydávajúci orgán akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotovenie písomného záznamu.

Článok 9

Dôvody neuznania a nevykonania príkazov na konfiškáciu

1. Vykonávajúci orgán môže rozhodnúť o neuznaní a nevykonaní príkazov na konfiškáciu, iba ak:
 - a) osvedčenie stanovené v článku 7 je neúplné, zjavne nesprávne vyplnené alebo zjavne nezodpovedá príkazu na konfiškáciu a nebolo vyplnené po porade v súlade s odsekom 2;
 - b) vykonanie príkazu na konfiškáciu by bolo v rozpore so zásadou *ne bis in idem*;
 - c) podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu existuje imunita alebo výsada, ktorá by zabráňovala vykonaniu domáceho príkazu na konfiškáciu dotknutého majetku;

- d) príkaz na konfiškáciu je založený na trestnom čine spáchanom mimo územia vydávajúceho štátu a úplne alebo sčasti na území vykonávajúceho štátu a skutok, pre ktorý sa príkaz na konfiškáciu vydal, nie je vo vykonávajúcom štáte trestným činom;
- e) práva ktorejkoľvek tretej osoby konajúcej v dobrej viere podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu znemožňujú vykonanie príkazu na konfiškáciu, a to aj v prípade, keď táto nemožnosť vyplýva z uplatnenia opravných prostriedkov v súlade s článkom 31;
- f) v prípade uvedenom v článku 3 ods. 2, skutok, na ktorom je príkaz na konfiškáciu založený, nepredstavuje trestný čin podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu; vo vzťahu k daniam alebo poplatkom, clám a devízam sa však vykonanie príkazu na konfiškáciu nemôže odmietnuť z dôvodu, že právny poriadok vykonávajúceho štátu neukladá rovnaký druh dane alebo cla alebo neobsahuje rovnaký druh ustanovení týkajúcich sa daní, poplatkov, ciel a devíz ako právny poriadok vydávajúceho štátu;
- g) podľa osvedčenia uvedeného v článku 7 sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila na súdnom konaní, ktoré viedlo k vydaniu príkazu na konfiškáciu súvisiaceho s konečným odsudzujúcim rozsudkom.

Tento dôvod neuznania a nevykonania sa neuplatňuje, ak sa v osvedčení uvádza, že osoba v súlade s ďalšími procesnými požiadavkami vymedzenými vo vnútroštátnom právnom poriadku vydávajúceho štátu:

1. bola osobne včas predvolaná, a teda informovaná o stanovenom termíne a mieste súdneho konania, ktoré viedlo k vydaniu príkazu na konfiškáciu, alebo bola inými prostriedkami skutočne oficiálne informovaná o stanovenom termíne a mieste súdneho konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že táto osoba vedela o plánovanom súdnom konaní a bola informovaná včas o tom, že takýto príkaz na konfiškáciu môže byť vydaný, ak sa nezúčastní súdneho konania;
 2. vedela o plánovanom súdnom konaní a splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo štátom, aby ju obhajoval v súdnom konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval, alebo
 3. po tom, ako jej bol doručený príkaz na konfiškáciu a bola výslovne poučená o práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré by mohli viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového:

výslovne uviedla, že proti príkazu na konfiškáciu nepodáva opravný prostriedok alebo

nepodala návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty.
2. Skôr ako vykonávajúci orgán rozhodne v prípadoch uvedených v odseku 1 o úplnom alebo čiastočnom neuznaní alebo nevykonaní príkazu na konfiškáciu, poradí sa akýmkoľvek vhodným spôsobom s vydávajúcim orgánom a v prípade potreby požiada vydávajúci orgán o bezodkladné poskytnutie potrebných informácií.

3. Každé rozhodnutie o neuznaní a nevykonaní sa prijme bezodkladne a akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotovenie písomného záznamu, sa oznámi vydávajúcemu orgánu.

Článok 10

Lehoty na uznanie a vykonanie príkazov na konfiškáciu

1. O uznaní a vykonaní príkazu na konfiškáciu sa rozhodne a príkaz na konfiškáciu sa vykoná rovnako rýchlo a prioritne ako v podobnom vnútroštátnom prípade, v každom prípade však najneskôr v lehotách stanovených v tomto článku.
2. Vykonávajúci orgán rozhodne o uznaní a vykonaní príkazu na konfiškáciu čo najskôr a bez toho, aby bol dotknutý odsek 5, najneskôr do 30 dní od doručenia príkazu na konfiškáciu vykonávajúcemu orgánu.
3. Vykonávajúci orgán oznámi rozhodnutie o príkaze na konfiškáciu vydávajúcemu orgánu bezodkladne a akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotovenie písomného záznamu.
4. Pokiaľ neexistujú dôvody odkladu podľa článku 11, vykonávajúci orgán vykoná príkaz na konfiškáciu bezodkladne a bez toho, aby bol dotknutý odsek 5 tohto článku, najneskôr do 30 dní od prijatia rozhodnutia uvedeného v odseku 2 tohto článku.
5. Ak v konkrétnom prípade nemožno dodržať lehotu stanovenú v odseku 2 alebo odseku 4, vykonávajúci orgán to bezodkladne a akýmkoľvek spôsobom oznámi vydávajúcemu orgánu, pričom uvedie dôvody odkladu a poradí sa s vydávajúcim orgánom o vhodnom čase na vykonanie príkazu na konfiškáciu. V takomto prípade sa môže lehota stanovená v odseku 2 alebo 4 predĺžiť najviac o 30 dní.

Článok 11

Odklad vykonania príkazov na konfiškáciu

1. Vykonávajúci orgán môže odložiť vykonanie príkazu na konfiškáciu zaslaného v súlade s článkom 4, ak:
 - a) by jeho vykonanie mohlo narušiť prebiehajúce vyšetrovanie trestného činu, a to dovtedy, kým to bude považovať za primerané;
 - b) ak sa v prípade príkazu na konfiškáciu týkajúceho sa peňažnej sumy domnieva, že existuje riziko, že celková hodnota získaná z jeho vykonania môže výrazne prekročiť sumu uvedenú v príkaze na konfiškáciu z dôvodu súčasného vykonania príkazu na konfiškáciu vo viac ako jednom členskom štáte;
 - c) v prípadoch, ak je už majetok predmetom konania o konfiškácii vo vykonávajúcom štáte;
 - d) v prípadoch uplatnenia opravných prostriedkov uvedených v článku 33.
2. Vykonávajúci orgán akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotovenie písomného záznamu, bezodkladne informuje vydávajúci orgán o odklade vykonania príkazu, pričom uvedie dôvody odkladu a, ak je to možné, očakávané trvanie odkladu.

3. Ihneď ako zanikne dôvod odkladu, vykonávajúci orgán bezodkladne prijme potrebné opatrenia na vykonanie príkazu a informuje o tom vydávajúci orgán akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotovenie písomného záznamu.

Článok 12

Nemožnosť vykonať príkaz na konfiškáciu

V prípade, že príkaz na konfiškáciu nemožno vykonať z dôvodu, že majetok, ktorý sa má skonfiškovať, už bol skonfiškovaný, zmizol, bol zničený, nemožno ho nájsť na mieste uvedenom v osvedčení alebo mieste, kde sa má majetok nachádzať, nebolo uvedené dostatočne presne, a to ani po porade s vydávajúcim orgánom, musí byť o tom príslušný vydávajúci orgán bezodkladne informovaný. Ak je to možné, príkaz môže byť vykonaný v súvislosti s iným majetkom v súlade s článkom 8 ods. 2 alebo 3.

KAPITOLA III

ZASIELANIE, UZNÁVANIE A VYKONÁVANIE PRÍKAZOV NA KONFIŠKÁCIU

Článok 13

Podmienky vydania a zaslania príkazu na zaistenie

1. Vydávajúci orgán môže vydať príkaz na zaistenie, ak sú splnené tieto podmienky:
 - a) vydanie príkazu je potrebné a primerané, aby sa na účely prípadnej následnej konfiškácie majetku pri zohľadnení práv dotknutej osoby predbežne zabránilo zničeniu, premene, presunu, prevodu majetku alebo nakladaniu s ním;
 - b) príkaz by mohol byť vydaný za rovnakých podmienok v podobnom vnútroštátnom prípade a
 - c) dôvod alebo dôvody vydania príkazu sú riadne, aspoň stručne, uvedené.
2. Podmienky uvedené v odseku 1 posúdi vydávajúci orgán v každom jednotlivom prípade.
3. Ak má vykonávajúci orgán dôvod domnievať sa, že neboli splnené podmienky uvedené v odseku 1, môže sa po vykonaní príkazu poradiť s vydávajúcim orgánom o potrebe pokračovať v zaistení. Takáto porada nesmie zdržať vykonanie príkazu na zaistenie. Po tejto porade môže vydávajúci orgán rozhodnúť, že vezme príkaz späť.

Článok 14

Zasielanie príkazov na zaistenie

1. Vydávajúci orgán zašle príkaz na zaistenie na tlačive uvedenom v článku 16 priamo vykonávajúcemu orgánu alebo prípadne ústrednému orgánu uvedenému v článku 27 ods. 2 akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotovenie písomného záznamu, za podmienok, ktoré vykonávajúcemu orgánu umožnia potvrdiť jeho pravosť.

2. Príkaz na zaistenie, ktorý sa týka peňažnej sumy, sa zašle členskému štátu, o ktorom sa vydávajúcí orgán opodstatnene domnieva, že je štátom, v ktorom má fyzická alebo právnická osoba, voči ktorej bol príkaz vydaný, majetok alebo príjem.
3. Príkaz na zaistenie, ktorý sa týka konkrétnych vecí tvoriacich súčasť majetku, sa zašle členskému štátu, o ktorom sa vydávajúcí orgán opodstatnene domnieva, že sa v ňom nachádza majetok, na ktorý sa vzťahuje príkaz na zaistenie.
4. Ak neexistujú opodstatnené dôvody, ktoré by vydávajúcemu orgánu umožňovali určiť členský štát, ktorému sa má príkaz na zaistenie zaslať, príkaz sa zašle členskému štátu, v ktorom má fyzická alebo právnická osoba, voči ktorej bol príkaz vydaný, svoj obvyklý pobyt alebo, v prípade právnickej osoby, svoje registrované sídlo.
5. Príkaz na zaistenie uvedený v odseku 1:
 - a) má pripojený príkaz na konfiškáciu zaslaný v súlade s článkom 4 alebo
 - b) obsahuje pokyn, že majetok zostane vo vykonávajúcim štáte, pokiaľ nebude zaslaný príkaz na konfiškáciu v súlade s článkom 4. Vykonávajúcí orgán uvedie predpokladaný dátum jeho zaslania v tlačive uvedenom v článku 16.
6. Ak má vydávajúcí orgán informácie o akýchkoľvek zainteresovaných stranách vrátane tretích osôb konajúcich v dobrej viere, ktoré sú dotknuté príkazom na zaistenie, informuje vykonávajúcí orgán.
7. Ak nie je príslušný vykonávajúcí orgán známy, vydávajúcí orgán vykoná všetky potrebné šetrenia vrátane šetrení cez kontaktné miesta Európskej justičnej siete³⁹, aby túto informáciu od vykonávajúceho štátu získal.
8. Ak vykonávajúcí orgán, ktorému bol doručený príkaz na zaistenie, nemá právomoc uznať ho a prijať potrebné opatrenia na jeho vykonanie, bezodkladne zašle príkaz na zaistenie príslušnému vykonávajúcemu orgánu vo svojom členskom štáte a informuje o tom vydávajúcí orgán.

Článok 15

Zasielanie príkazu na zaistenie jednému alebo viacerým vykonávajúcim štátom

1. Príkaz na zaistenie možno podľa článku 14 zaslať vždy iba jednému vykonávajúcemu štátu.
2. Príkaz na zaistenie týkajúci sa konkrétnych vecí tvoriacich súčasť majetku možno súčasne zaslať viac ako jednému vykonávajúcemu štátu, ak:
 - a) vydávajúcí orgán sa opodstatnene domnieva, že rôzne veci tvoriace súčasť majetku, na ktorý sa vzťahuje príkaz na zaistenie, sa nachádzajú v rôznych vykonávajúcich štátoch,
 - b) zaistenie konkrétnej veci tvoriacej súčasť majetku, na ktorý sa vzťahuje príkaz na zaistenie, zahŕňa vykonanie krokov viac ako jednom vykonávajúcim štátom alebo

³⁹ Rozhodnutie Rady 2008/976/SVV zo 16. decembra 2008 o Európskej justičnej sieti, Ú. v. EÚ L 348, 24.12.2008 s. 130.

- c) vydávajúcí orgán sa opodstatnene domnieva, že konkrétna vec tvoriaca súčasť majetku, na ktorý sa vzťahuje príkaz na zaistenie, sa nachádza v jednom z dvoch alebo viacerých špecifikovaných vykonávajúcich štátoch.
3. Príkaz na zaistenie týkajúci sa peňažnej sumy možno súčasne zaslať viac ako jednému vykonávajúcemu štátu, ak príslušný vydávajúcí orgán usúdi, že je tak obzvlášť potrebné urobiť, najmä ak odhadovaná hodnota majetku, ktorý možno zaistiť vo vydávajúcom štáte a v ktoromkoľvek vykonávajúcom štáte, pravdepodobne nestačí na získanie celej sumy, na ktorú sa vzťahuje príkaz na zaistenie.

Článok 16

Tlačivo príkazu na zaistenie

1. Príkaz na zaistenie sa vydá na tlačive stanovenom v prílohe II.
2. Tlačivo vyplní, podpíše a presnosť a správnosť jeho obsahu osvedčí vydávajúcí orgán.
3. Vydávajúcí orgán preloží príkaz na zaistenie do úradného jazyka vykonávajúceho štátu alebo do ktoréhokoľvek iného jazyka, ktorý predmetný členský štát uviedol v súlade s odsekom 4.
4. Ktorýkoľvek členský štát môže kedykoľvek uviesť vo vyhlásení predloženom Komisii, že bude akceptovať preklad do jedného alebo viacerých úradných jazykov Únie.

Článok 17

Uznávanie a vykonávanie príkazov na zaistenie

Vykonávajúcí orgán bez ďalších formálnych náležitostí uzná príkaz na zaistenie zaslaný v súlade s článkom 14 a prijme opatrenia potrebné na jeho vykonanie, pokiaľ tento orgán nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov neuznania a nevykonania, ktoré sú stanovené v článku 18, alebo jedného z dôvodov odkladu, ktoré sú stanovené v článku 20.

Článok 18

Dôvody neuznania a nevykonania príkazov na zaistenie

1. Vykonávajúcí orgán môže rozhodnúť o neuznaní a nevykonaní príkazu na zaistenie iba ak:
 - a) tlačivo stanovené v článku 16 je neúplné alebo zjavne nesprávne vyplnené a nebolo vyplnené po porade v súlade s odsekom 2;
 - b) vykonanie príkazu na zaistenie by bolo v rozpore so zásadou *ne bis in idem*;
 - c) podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu existuje imunita alebo výsada, ktorá by zabráňovala vykonaniu domáceho príkazu na zaistenie dotknutého majetku;
 - d) príkaz na zaistenie je založený na trestnom čine spáchanom mimo územia vydávajúceho štátu a úplne alebo sčasti na území vykonávajúceho štátu a skutok, pre ktorý sa príkaz na zaistenie vydal, nie je trestným činom vo vykonávajúcom štáte;
 - e) v prípade uvedenom v článku 3 ods. 2, skutok, na ktorom je príkaz na zaistenie založený, nepredstavuje trestný čin podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu;

vo vzťahu k daniam alebo poplatkom, clám a devízam sa však vykonanie príkazu na zaistenie nemôže odmietnuť z toho dôvodu, že právny poriadok vykonávajúceho štátu neukladá rovnaký druh dane alebo cla alebo neobsahuje rovnaký druh ustanovení týkajúcich sa daní, poplatkov, ciel a devíz ako právny poriadok vydávajúceho štátu;

2. Skôr ako vykonávajúci orgán rozhodne v prípadoch uvedených v odseku 1 o úplnom alebo čiastočnom neuznaní alebo nevykonaní príkazu na zaistenie, poradí sa akýmkoľvek vhodným spôsobom s vydávajúcim orgánom a v prípade potreby požiada vydávajúci orgán o bezodkladné poskytnutie potrebných informácií.
3. Vykonávajúci orgán môže rozhodnúť o zrušení príkazu na zaistenie, ak počas jeho vykonania zistí, že sa uplatňuje niektorý z dôvodov neuznania a nevykonania.

Článok 19

Lehoty na uznanie a vykonanie príkazov na zaistenie

1. O uznaní a vykonaní príkazu na zaistenie sa rozhodne a príkaz na zaistenie sa vykoná rovnako rýchlo a prioritne ako v podobnom vnútroštátnom prípade, v každom prípade však najneskôr v lehotách stanovených v tomto článku.
2. Ak vydávajúci orgán v príkaze na zaistenie uviedol, že existujú legitímne dôvody domnievať sa, že dotknutý majetok bude presunutý alebo zničený a že je potrebné ho bezodkladne zaistiť, alebo ak vydávajúci orgán v príkaze na zaistenie uviedol, že zaistenie je potrebné vykonať v určitý deň, vykonávajúci orgán túto požiadavku plne zohľadní.
3. Vykonávajúci orgán rozhodne o uznaní a vykonaní príkazu na zaistenie alebo o porade s vydávajúcim orgánom v súlade s článkom 18 ods. 2 čo najskôr a bez toho, aby bol dotknutý odsek 7 tohto článku, najneskôr do 24 hodín od doručenia príkazu na zaistenie vykonávajúcemu orgánu.
4. Ak sa vykonávajúci orgán poradí s vydávajúcim orgánom v súlade s článkom 18 ods. 2, vykonávajúci orgán bezodkladne prijme rozhodnutie o uznaní a vykonaní príkazu na zaistenie.
5. Vykonávajúci orgán oznámi rozhodnutie o príkaze na zaistenie vydávajúcemu orgánu bezodkladne a akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotovenie písomného záznamu.
6. Pokiaľ neexistujú dôvody odkladu podľa článku 20, vykonávajúci orgán vykoná príkaz na zaistenie bezodkladne a bez toho, aby bol dotknutý odsek 7 tohto článku, najneskôr do 24 hodín od prijatia rozhodnutia uvedeného v odseku 3 tohto článku.
7. Ak v konkrétnom prípade nemožno dodržať lehotu stanovenú v odseku 3 alebo odseku 6, vykonávajúci orgán to bezodkladne a akýmkoľvek spôsobom oznámi vydávajúcemu orgánu, pričom uvedie dôvody odkladu a poradí sa s vydávajúcim orgánom o vhodnom čase na vykonanie príkazu na zaistenie.

Článok 20

Odklad vykonania príkazov na zaistenie

1. Vykonávajúci orgán môže odložiť vykonanie príkazu na zaistenie zaslaného v súlade s článkom 14, ak:

1. by jeho vykonanie mohlo narušiť prebiehajúce vyšetrovanie trestného činu, a to dovtedy, kým to bude považovať za primerané;
2. majetok je už predmetom príkazu na zaistenie a dokiaľ takýto príkaz nebude zrušený alebo
3. majetok je už predmetom príkazu vydaného v priebehu iného konania vo vykonávajúcom štáte a dokiaľ takýto príkaz nebude zrušený.

Toto písmeno sa však uplatní len vtedy, ak by mal takýto príkaz prednosť pred následnými vnútroštátnymi príkazmi na zaistenie v rámci trestných konaní podľa vnútroštátneho právneho poriadku.

2. Vykonávajúci orgán akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotovenie písomného záznamu, bezodkladne informuje vydávajúci orgán o odklade vykonania príkazu, pričom uvedie dôvody odkladu a, ak je to možné, očakávané trvanie odkladu. Ihneď ako zanikne dôvod odkladu, vykonávajúci orgán bezodkladne prijme potrebné opatrenia na vykonanie príkazu a informuje o tom vydávajúci orgán akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotovenie písomného záznamu.

Článok 21

Povinnosť informovať zainteresované strany

1. Bez toho, aby bol dotknutý článok 22, po vykonaní oznámi vykonávajúci orgán svoje rozhodnutie osobe, voči ktorej bol príkaz na zaistenie vydaný, a akýmkoľvek zainteresovaným stranám vrátane tretích osôb konajúcich v dobrej viere, o ktorých bol informovaný v súlade s článkom 14 ods. 6.
2. Oznámenie obsahuje aspoň stručné informácie o dôvodoch pre vydanie príkazu na zaistenie, o orgáne, ktorý príkaz vydal, a o existujúcich opravných prostriedkoch podľa vnútroštátneho právneho poriadku vykonávajúceho štátu.

Článok 22

Ochrana dôverných informácií

1. Vydávajúci orgán a vykonávajúci orgán pri vykonávaní príkazu na zaistenie náležite zohľadnia dôvernú povahu vyšetrovania.
2. Vykonávajúci orgán v súlade so svojím vnútroštátnym právnym poriadkom zaručí dôvernosť skutočností a podstaty príkazu na zaistenie s výnimkou rozsahu potrebného na jeho vykonanie. Ak vykonávajúci orgán nemôže splniť požiadavku ochrany dôverných informácií, bezodkladne o tom informuje vydávajúci orgán.
3. Na účely ochrany prebiehajúcich vyšetrovaní môže vydávajúci orgán požiadať vykonávajúci orgán, aby počas časovo obmedzeného obdobia zachovával v súvislosti s vykonávaním príkazu na zaistenie dôvernosť.

Článok 23

Trvanie príkazov na zaistenie

1. Majetok zostane zaistený vo vykonávajúcom štáte až dovtedy, kým príslušný orgán tohto štátu definitívne neodpovie na príkaz na konfiškáciu zaslaný v súlade s článkom 4 alebo kým vydávajúci orgán neinformuje vykonávajúci orgán

o akomkoľvek rozhodnutí alebo opatrení, v dôsledku ktorého príkaz v súlade s článkom 30 ods. 1 už viac nie je vykonateľný alebo je vzatý späť.

2. Po porade s vydávajúcim orgánom môže vykonávajúci orgán pri zohľadnení okolností prípadu predložiť vydávajúcemu orgánu odôvodnenú žiadosť o časové ohraničenie obdobia, počas ktorého má byť majetok zaistený. Ak vydávajúcí orgán nesúhlasí s takýmto časovým ohraničením, informuje o tom vykonávajúci orgán a uvedie dôvody. Ak tak vydávajúcí orgán neurobí do šiestich týždňov od doručenia žiadosti, vykonávajúci orgán môže príkaz na zaistenie zrušiť.

Článok 24

Nemožnosť vykonať príkaz na zaistenie

V prípade, že príkaz na zaistenie nemožno vykonať z dôvodu, že majetok, ktorý sa má zaistiť, už bol skonfiškovaný, zmizol, bol zničený, nemožno ho nájsť na mieste uvedenom v osvedčení alebo miesto, kde sa má majetok nachádzať, nebolo uvedené dostatočne presne, a to ani po porade s vydávajúcim orgánom, musí byť o tom príslušný vydávajúcí orgán bezodkladne informovaný.

Článok 25

Podávanie správ

Do troch dní od vykonania príkazu predloží vykonávajúci orgán vydávajúcemu orgánu správu o opatreniach prijatých na účely vykonania príkazu na zaistenie a o ich výsledkoch vrátane opisu zaisteného majetku a odhadu jeho hodnoty, a to akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotovenie písomného záznamu.

KAPITOLA IV

VŠEOBECNÉ USTANOVENIA

Článok 26

Právny poriadok, ktorým sa riadi vykonávanie

1. Vykonanie príkazu na zaistenie alebo konfiškáciu sa riadi právnym poriadkom vykonávajúceho štátu a jeho orgány sú jedine príslušné rozhodovať o postupoch jeho vykonania a určiť všetky s tým súvisiace opatrenia.
2. Príkaz na zaistenie alebo konfiškáciu vydaný voči právnickej osobe sa vykoná, aj keď vykonávajúci štát neuznáva zásadu trestnej zodpovednosti právnických osôb.
3. Bez ohľadu na ustanovenia článku 8 ods. 2 a 3 nesmie vykonávajúci štát prijať opatrenia ako alternatívu k príkazu na zaistenie alebo konfiškáciu v dôsledku zaslania podľa článkov 4 a 14, pokiaľ s tým vydávajúcí štát nevyjadril súhlas.

Článok 27

Oznamovanie príslušných orgánov

1. Do [dátum uplatňovania tohto nariadenia] oznámi každý členský štát Komisii, ktorý orgán alebo ktoré orgány v zmysle článku 2 ods. 8 a 9 sú príslušné podľa jeho vnútroštátneho právneho poriadku, keď je uvedený členský štát:
 - a) vydávajúcim štátom alebo
 - b) vykonávajúcim štátom.
2. Každý členský štát môže určiť, ak to vyžaduje organizácia jeho vnútorného systému, jeden alebo viacero ústredných orgánov zodpovedných za administratívne zasielanie a prijímanie príkazov na zaistenie alebo konfiškáciu a pomoc príslušným orgánom. Členské štáty o tom informujú Komisiu.
3. Komisia sprístupní prijaté informácie všetkým členským štátom.

Článok 28

Komunikácia

1. Vydávajúci orgán a vykonávajúci orgán sa môžu v prípade potreby navzájom poradiť akýmkoľvek vhodným spôsobom, aby sa zaistilo účinné uplatňovanie tohto nariadenia.
2. Každá komunikácia vrátane komunikácie na účely riešenia ťažkostí týkajúcich sa zasielania alebo pravosti akýchkoľvek dokumentov potrebných na vykonanie príkazu na zistenie alebo konfiškáciu sa vykonáva formou priameho kontaktu medzi vydávajúcim štátom a dotknutým vykonávajúcim orgánom alebo, ak členský štát určil ústredný orgán v súlade s článkom 27 ods. 2, so zapojením tohto ústredného orgánu.

Článok 29

Viaceré príkazy

1. Ak príslušné orgány vykonávajúceho štátu spracúvajú dva alebo viaceré príkazy na zaistenie alebo konfiškáciu týkajúce sa peňažnej sumy, ktoré boli vydané voči tej istej fyzickej alebo právnickej osobe, a dotknutá osoba nemá dostatočné prostriedky vo vykonávajúcom štáte, ktoré by umožnili vykonanie všetkých príkazov, rozhodnutie o tom, ktorý príkaz alebo príkazy sa majú vykonať, prijme vykonávajúci orgán podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu s riadnym zohľadnením všetkých okolností.

Tieto okolnosti môžu zahŕňať záujem obetí, súvislosť so zaisteným majetkom, dátumy vydania jednotlivých príkazov a dátumy ich zaslania a relatívnu závažnosť a miesto spáchania trestného činu.
2. Odsek 1 sa uplatňuje aj vtedy, ak príslušné orgány vykonávajúceho štátu spracúvajú dva alebo viaceré príkazy na zaistenie alebo konfiškáciu týkajúce sa tej istej konkrétnej veci tvoriacej súčasť majetku.

Článok 30

Zastavenie vykonávania

Vydávajúci orgán bezodkladne informuje vykonávajúci orgán akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje vyhotovenie písomného záznamu, o každom rozhodnutí alebo opatrení, v dôsledku ktorého príkaz už viac nie je vykonateľný alebo je z akýchkoľvek iných dôvodov vzatý späť.

Vykonávajúci štát zastaví vykonávanie príkazu hneď, ako je informovaný vydávajúcim orgánom o takomto rozhodnutí alebo opatrení.

Článok 31

Správa zaisteného a skonfiškovaného majetku a nakladanie s ním

1. Vykonávajúci štát spravuje zaistený alebo skonfiškovaný majetok s cieľom zabrániť poklesu jeho hodnoty a v súlade s článkom 10 smernice 2014/42/EÚ.
2. Pokiaľ je k príkazu na konfiškáciu pripojené rozhodnutie o kompenzácii pre obeť, alebo pokiaľ sa zapojené členské štáty nedohodli inak, a takisto pri zohľadnení potreby poskytnúť pomoc pri vymáhaní daňových pohľadávok v súlade so smernicou 2010/24/EÚ, vykonávajúci štát naloží s prostriedkami získanými v dôsledku vykonania príkazu na konfiškáciu takto:
 - a) ak sa suma získaná v dôsledku vykonania príkazu na konfiškáciu rovná 10 000 EUR alebo je nižšia, táto suma pripadne vykonávajúcemu štátu;
 - b) ak je suma získaná v dôsledku vykonania príkazu na konfiškáciu vyššia ako 10 000 EUR, 50 % z tejto sumy prevedie vykonávajúci štát vydávajúcemu štátu.
3. Ak justičný orgán vydávajúceho štátu vydal rozhodnutie o kompenzácii alebo reštitúcii pre obeť, zodpovedajúca suma, ak nepresahuje výšku skonfiškovanej sumy, pripadne vydávajúcemu štátu na účely kompenzácie alebo reštitúcie pre obeť. S akýmkoľvek zostávajúcim majetkom sa nakladá v súlade s odsekom 2.
4. S majetkom iným ako peňažné prostriedky, ktorý sa získal v dôsledku vykonania príkazu na konfiškáciu, sa nakladá v súlade s pravidlami stanovenými v písmenách a) až e).
 - a) Majetok možno predat' – v takom prípade sa s príjmami z predaja nakladá v súlade s odsekom 2.
 - b) Majetok možno previesť vydávajúcemu štátu – ak sa príkaz na konfiškáciu vzťahuje na peňažnú sumu, majetok možno previesť vydávajúcemu štátu, len keď s tým vydávajúci orgán súhlasí.
 - c) Majetok možno použiť na verejný záujem alebo na sociálne účely vo vykonávajúcom členskom štáte v súlade s jeho právnymi predpismi s výhradou súhlasu vydávajúceho štátu.
 - d) Ak nemožno uplatniť písmeno a) alebo b), možno s majetkom naložiť iným spôsobom v súlade s právnym poriadkom vykonávajúceho štátu.
 - e) Ak justičný orgán vydávajúceho štátu vydal rozhodnutie o reštitúcii majetku obeti, vykonávajúci orgán prijme opatrenia potrebné na zaistenie reštitúcie majetku obeti; ak nie je možné reštituovať majetok obeti, hodnota majetku pripadne vydávajúcemu štátu na účely reštitúcie obeti a s akýmkoľvek zostávajúcim majetkom sa naloží v súlade s odsekom 2.

5. Vydávajúcí orgán oznámi rozhodnutie uvedené v odseku 3 a odseku 4 písm. d) vykonávajúcemu orgánu. Ak vo vydávajúcom štáte prebieha proces kompenzácie alebo reštitúcie pre obeť, vykonávajúcí štát nebude do oznámenia rozhodnutia vykonávajúcemu orgánu so skonfiškovaným majetkom nakladať.

Článok 32

Náklady

1. Členské štáty si navzájom nesmú nárokovat' náhradu nákladov vyplývajúcich z uplatňovania tohto nariadenia.
2. Ak vykonávajúcemu štátu vznikli náklady, ktoré považuje za vysoké alebo výnimočné, vykonávajúcí orgán môže vydávajúcemu orgánu navrhnúť, aby sa na nákladoch podieľal. Vydávajúcí orgán zváži takýto návrh na základe podrobných informácií poskytnutých vykonávajúcim orgánom.

Článok 33

Opravné prostriedky vo vykonávajúcom štáte proti uznaniu a vykonaniu

1. Zainteresované strany vrátane tretích osôb konajúcich v dobrej viere majú k dispozícii opravné prostriedky vrátane prostriedkov uvedených v článku 8 smernice 2014/42/EÚ proti uznaniu a vykonaniu príkazu podľa článkov 8 a 17 na účely ochrany svojich práv. Opravné prostriedky sa podávajú na súde vykonávajúceho štátu v súlade s jeho vnútroštátnym právnym poriadkom. Tento úkon môže mať podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu odkladný účinok.
2. Vecné dôvody vydania príkazu na zaistenie alebo konfiškáciu nemožno napadnúť na súde vykonávajúceho štátu.
3. Príslušný orgán vydávajúceho štátu musí byť informovaný o akomkoľvek opravnom prostriedku podanom v súlade s odsekom 1.

Článok 34

Náhrada

1. Ak je vykonávajúcí štát podľa svojho vnútroštátneho právneho poriadku zodpovedný za škodu spôsobenú jednou zo zainteresovaných strán uvedených v článku 33 v dôsledku vykonania príkazu na zaistenie alebo konfiškáciu zaslaného podľa článkov 4 a 14, vydávajúcí štát musí vykonávajúcemu štátu nahradiť všetky sumy, ktoré boli na základe tejto zodpovednosti zaplatené ako náhrada škody zainteresovanej strane, okrem prípadov, keď je táto škoda alebo akákoľvek jej časť spôsobená výhradne správaním vykonávajúceho štátu, a v rozsahu, v ktorom je táto škoda alebo akákoľvek jej časť spôsobená výhradne správaním vykonávajúceho štátu.
2. Odsekom 1 nie je dotknuté právo členských štátov upravujúce nároky fyzických alebo právnických osôb na kompenzáciu škody.

KAPITOLA V

ZÁVEREČNÉ USTANOVENIA

Článok 35

Štatistiky

Členské štáty pravidelne zbierajú a uchovávajú komplexné štatistické údaje získané od príslušných orgánov. Zozbierané štatistické údaje sa každoročne zasielajú Komisii a okrem štatistík uvedených v článku 11 ods. 2 smernice 2014/42/EÚ zahŕňajú:

- a) počet príkazov na zaistenie a príkazov na konfiškáciu doručených z iného členského štátu;
- b) počet príkazov na zaistenie a príkazov na konfiškáciu doručených z iného členského štátu, ktorých uznanie a vykonanie bolo odmietnuté;
- c) počet prípadov, v ktorých obeť dostala kompenzáciu alebo reštitúciu z majetku získaného v dôsledku vykonania príkazu na konfiškáciu v súlade s týmto nariadením;
- d) priemerné trvanie vykonania príkazov na zaistenie a konfiškáciu v súlade s týmto nariadením.

Článok 36

Zmeny osvedčenia a tlačiva

Komisia je splnomocnená v súlade s článkom 37 prijímať delegované akty týkajúce sa zmeny osvedčenia a tlačiva stanovených v prílohách I a II.

Článok 37

Vykonávanie delegovania právomoci

- 1. Komisii sa udeľuje právomoc prijímať delegované akty za podmienok stanovených v tomto článku.
- 2. Delegovanie právomoci uvedené v článku 36 sa udeľuje na dobu neurčitú od *[deň uplatňovania tohto nariadenia]*.
- 3. Delegovanie právomocí uvedené v článku 36 môže Európsky parlament alebo Rada kedykoľvek odvolať. Rozhodnutím o odvolaní sa ukončuje delegovanie právomoci, ktoré sa v ňom uvádza. Rozhodnutie nadobúda účinnosť dňom nasledujúcim po jeho uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie* alebo k neskoršiemu dátumu, ktorý je v ňom určený. Nie je ním dotknutá platnosť delegovaných aktov, ktoré už nadobudli účinnosť.
- 4. Komisia oznamuje delegovaný akt hneď po prijatí súčasne Európskemu parlamentu a Rade.
- 5. Delegovaný akt prijatý podľa článku 36 nadobudne účinnosť, len ak Európsky parlament alebo Rada voči nemu nevzniesli námietku v lehote dvoch mesiacov odo

dňa oznámenia uvedeného aktu Európskemu parlamentu a Rade alebo ak pred uplynutím uvedenej lehoty Európsky parlament a Rada informovali Komisiu o svojom rozhodnutí nevzniesť námietku. Na podnet Európskeho parlamentu alebo Rady sa táto lehota predĺži o *[dva mesiace]*.

Článok 38

Doložka o preskúmaní

Komisia najneskôr *[päť rokov odo dňa uplatňovania tohto nariadenia]* predloží Európskemu parlamentu, Rade a Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru správu o uplatňovaní tohto nariadenia. V prípade potreby sa k správe pripoja návrhy na úpravu nariadenia.

Článok 39

Nahradenie

Týmto nariadením sa nahrádza rámcové rozhodnutie 2003/577/SVV a rámcové rozhodnutie 2006/783/SVV medzi členskými štátmi viazanými týmto nariadením, a to od *[deň uplatňovania tohto nariadenia]*.

Článok 40

Nadobudnutie účinnosti

Toto nariadenie nadobúda účinnosť dvadsiatym dňom po jeho uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

Uplatňuje sa od *[deň nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia plus šesť mesiacov]* s výnimkou článku 27, ktorý sa uplatňuje od *[deň nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia]*.

Toto nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné v členských štátoch v súlade so zmluvami.

V Bruseli

*Za Európsky parlament
predseda*

*Za Radu
predseda*